

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Продължение на
битието: начин на
живот

Sá Moura, Filipe Alexandre de Andrade

Продължение на битието: нечии на живот/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Продължение на битието: начин на ЖИВОТ

Истински истории от
Нелсон Брас Перейра

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Начин на живот

Това, което е провъзгласено, с което е предопределено... начин на живот, с други думи, това е всичко, което сме наследили от предците си, след което имаме мисията да създаваме потомство, когато достигнем зряла възраст, това, което е провъзгласено от законите на обществото, където живеем в демокрация.

С други , всичко, което можем да придобием, знанието, с други думи, всичко, което търсим, когато знаем какво сме изградили.

Защо?

Защото, когато се занимаваме с обществото, в което сме вкарани по силата на разума, винаги трябва да живеем така, че да бъдем приемливо същество, така че самото общество да ни възприема като джентълмени, не можем да бъдем подли, просто по-достойни, отколкото можем да бъдем; за това живеем, знаем също, че между нас трябва да има помощ.

Защо?

Защото ние сме същества, които трябва да си служат на друг, ето защо съществува придобитият проблем, да казвам истината, когато злините са по-големи за мен.

Защо?

Защото можем да бъдем социални същества, но можем да живеем като диваци.

Когато не сме победени от равни.

Но винаги съществува и ще съществува съмнението, недоверието, което винаги ни преследва, чрез което ни учат, чрез което ни учат, и натам отиваме, докато сме сигурни, че наистина се доверяваме, тогава си служим добре, защото правим добро.

Искаме да зарадваме всички читатели, които могат да четат книги, тези мои книги, които можете да намерите във всяка книжарница, където можете да бъдете очаровани от темите, които искате да слушате и четете преди лягане.

Ще бъдеш добра компания, никога няма да прочетеш и видиш толкова истински разкази.

Като тези, които смятат, че имат истинския опит човек, който е допускал грешки, но е успял да ме излекува от всички болести, които са ме преследвали.

Каква ще бъде темата на това издание?

Репортажи за летене, може би тема, която няма да е твърде шокираща, не искаме да шокираме читателите, но репортажите са истински и са разказани по начин, който е преживян по готин начин.

Защото съм живял в рамките на закона, вярвайки, въобразявайки си хиляди и едно неща, усещайки истинското чувство на животинския инстинкт.

Искаме да спечелим със сила и ни се иска да .

Извън закона това същество, за което всички сме научили, че може да ни открие, и тежестта на това идва от начина, по който сме свикнали да живеем заедно, защото въпреки всичкото зло, което можем да направим, то никога не може да се счита за зло.

Мисля, че всяко същество има прераждане.

Стремежът ни е да живеем по начин, смятаме за лесен, но който не е лесен и става труден, когато попаднем в нарушение на закона, а когато нямаме пари да платим на добри адвокати, плащаме по-висока цена.

Защо?

Ако не можем да бъдем забавни, не можем да бъдем и смешни.

Това е моята история, историята на един млад мъж, син на португалски баща, но роден в Африка. Израснах в Понтиня, след като баща ми се раздели с майка ми.

Оттогава започна моят истински живот, в който исках да живея лесно, а както вече споменах, лесното може да стане трудно.

Защо?

Защото винаги съм вярвал, че законът е благосклонен към нас, когато се покаем.

Но когато фактите са доказани на 100 процента, законът, който се регулира от съдилищата, може само да направи престъплението

че това наистина се е случило, с изключение на различни фактори, които вероятно биха объркали читателя.

Защо?

Защото би било трудно да се предаде на читателя истинското усещане за болката от това, че не ни е простено и че имаме възможност да вкусим от извършването на престъпление и да усетим злото, което вършим.

Когато сме изоставени от обществото и сме очите на квартала, които всички обичат да гледат.

Защо?

Имате око за търсене, което идва от индивидуалните ви способности. Защото ние винаги се раждаме с наследството напредваме в живота, за да можем и да преподаваме и да горчив житейски опит, а аз все още плащам за това!

Роден съм в Африка и имам три сестри: Елвира, Кандида и Сао. Това е добро начало на една история, която можеше да бъде блестяща, но се оказа не толкова добра история на живота.

Не изпитвах голяма злоба към хората, които изпълняват тази функция, така наречените надзиратели, винаги съм ги смятал за врагове, защото не исках да приема, че наистина можех да се измъкна.

По пътя си съм извършил няколко престъпления, докато съм вървял през живота.

Използвах този термин, който беше жаргонен, с когото се занимавахме, това беше форма на жаргон, или можехме да използваме и термина ориентиран.

Това бяха местата, които търсехме и поради начина, по който живеехме, това винаги бяха доковете, където нямаше насилие или където насилието не се срещаше по изкустителен или провокативен начин, защото наистина се чувствахме добре от това, което правехме. Това не се възприема благоприятно в очите на обществото, защото никое общество не го приема, че други могат да си изкарват прехраната с престъпления, ако не се възприема като необходимост да се консумират вещества, които могат да се използват за изкарване на прехраната.

изглеждат ужасно лоши, но те съществуват.

И като такива всички имаме своите пороци, но като такива винаги приемаме лошо, когато не ни харесва нещо, което винаги е било незабележимо за нас, като лошо, но това има страхотен поглед местата, където всички сме израснали, те са нашата среда и съвместният живот ни кара да искаме и да имаме амбицията да живеем добре и да бъдем по-добри от другите.

Щеше да има много шегички като децата, с които , но сред тези деца имаше едно момиче, винаги съм я харесвал, откакто я срещнах, рожденият ѝ ден беше в същия ден като моя.

Винаги съм я харесвал, от деня, в който я срещнах, винаги съм я харесвал, тя живееше много с мен и със сестрите ми, имахме много близки отношения, не беше любов от пръв поглед, вярвам и ще вярвам, че никога няма да има жена като тази, която обичах, когато я целунах за първи път, се почувствах като истински лъв, всички обичаме да се виждаме в саваната.

Този, който има право на живот, равен на този на всички мъже, да има жена и да създаде семейство.

Въпреки че тя приема начина на живот, който съм водил, и че любовта идва само веднъж в живота, не се чувствам мъдър, някога съм се смятал за такъв, но срещнах всички тях, те бяха интегрирани по един или друг начин, всички трябва да се свържем, платих голяма сметка, но всичко това, защото исках да имам добър живот.

Бях добър в това, което правех, започнах да се занимавам с грабежи, започнах с обикновени грабежи, направих няколко въоръжени грабежа. Но след това деградирах с прекомерната употреба на кокаин, чувствах се добре, когато го пуших, и не исках да се откажа от него.

Това ме подлуди, но никога не съм нападал никого при обирите си, ако нямаше реакция, нямаше да ми се наложи да използвам насилие, винаги трябваше да го смекча в съда.

Знам, че ако вървите под дъжда, ще се намокрите.
искаше да им вземе парите или ценностите, които носеха.

Тъй като съм израснала в Понтиня, Лисабон винаги ми е бил забавен, виждах го като град с историческа и културна стойност, както бях чела в учебниците по история.

Виждах прогреса на добрия живот, на възможността живея добър живот, като такъв, с други думи, просто исках парите, знаех, че справям добре, просто исках и се чувствах зле от това, просто исках да задоволя пристрастяването си и да се чувствам социален, в социална среда, да се чувствам добре с хората и да се чувствам нормален, нормален в социална среда, във взаимоотношенията с хората.

Чувствах се доминиращ, мислех, че съм лъвът с грива на главата.

завладявайки нейната територия и доминирайки в живота ѝ. Ето как подхождах към живота на съпруга!

Ами... Виждах този начин на живот в положителна светлина по отношение на вредата, която можех да причиня на хората, никога не съм наранявал никого по начин, който да съсипе другите по брутален начин и да ги остави без нищо.

Възползвах се само от обстоятелствата на момента и го правех само за пари, за бързото решаване на проблема с пушенето на кокаин, но винаги съм удължавал това, което беше неизбежно, а именно това, което не се ражда у човека, или може би дори можем да го наследим, че причината, която изучаваме като човек, пие алкохол и пуши наркотици, реагира при създаването на гените в наследствеността, която остава вследствие на оплождането.

Не съм достатъчен експерт, за да мога да разшифровам всичко това и да предам тази притча на читателя, като говоря за това, защото трябваше, това са начини на живот. Понякога те се приемат добре, понякога се приемат зле.

Защо?

Защото начинът на живот, който сме научили, както споменах по-горе, не е винаги да действаме със злоба, а ни бъде простено, да бъдем добре оценени!

Защо?

Защото живеем по този начин, по стандартите, живеем
Това е форма амбиция да имаш добър живот.

Връзката започна, когато бях на 22 години, в армията, но не исках да отида, но законът го изискваше. И тогава се появи истинската връзка, страстта, която никога няма да имам същата като Кристина, и тук започна връзката, към която всички се стремим, всички искаме да намерим истинската си по-добра половина.

Живеех интензивно, усещах, че ако тя е далеч от мен, няма да се чувствам добре, и тогава вероятно се е възползвала от това, че малко повече власт над мен.

Обичах момичето, ревнувах го, но това не беше болна ревност, а здравословна ревност и в нея нямаше истинска болна злоба, която да ме накара да принудя някого да остане с мен.

Защо?

Мислех, че съм сам и че ако я загубя, ще загубя жената на живота си, но това се случи. Аз исках да отида на главната улица, а тя искаше да отиде на дискотека в Кампо Пекено, скарахме се и тогава скъсахме, може би не беше това, което тя искаше, по-големият ѝ брат никога не прие връзката ни. Аз се скарах с него, но това беше преди да започна да обичам Тина, но това беше момент на обстоятелствата, но аз го харесвах, но той не приемаше моя начин на живот, никога не ми го каза, но и никога не показа, че е на моя страна, знаейки, че съм на правилната страна.

Не ме болеше много, но той не приемаше връзката ми със сестра му. Живееше с мен само заради контекста, живеехме в един и същи квартал, така че поддържахме тази връзка, тази, с която бяхме възпитани.

Майка й беше от Нелас, госпожа Консейсао, а баща й не знам, но беше добър човек, Раул.

Научи се да живее само от жена си и в един го провъзгласихме за кварталния бирник в квартала. Беше дете, но вече имаше усещане за време, вече се учеше.

И тогава бързо разбрах, въпреки младата възраст, че трябва да се боря за живота си и за това, което имам: баща, майка, дом, никога не ми е липсвала храна и никога не ми е липсвала. Защото въпреки ниската заплата, която майка ми получаваше, тя плащаше 11 ескудос наем и това е всичко, баща ми плащаше само наема, това е всичко, но никога не ми е липсвала храна.

Така че това беше началото на края, с други думи, отчуждението може да доведе до забрава, и мисля, че това научих - загубата на баща ми означаваше, че трябва да реагирам по същия начин като него.

Гледах на него като на герой, борец, син на скромни хора. баба ми, Елвира, беше тази, при която живеях до , докато тръгна на училище, което се случи? Свикнах с баба си, завърших училище, независим прекия надзор на баща ми, но тогава очите ми още не бяха съвсем отворени, но имах усещане за време.

Осъзнавах момента.

Това са едни от най-чистите истории в света. е така?

В днешно време всеки може да получи признание за начина си живот, независимо от позицията или социалната си йерархия.

Ето защо изхождаме от идеята, че никой не може бъде обвинен в нищо без доказателства.

?

Така се управляват законите и всички ние имаме достъп до тях.

не , не крадете и не изнасилвайте.

Но можем да се върнем назад до зората на човечеството и подобни събития ще се случват отново и отново, защото историята се основава на това.

Ние сме непрекъснатост, тази непрекъснатост, която винаги ще бъде непрекъсната, тази, която е предопределена.

И това е абсолютната увереност, че живеем заради някаква причина, че не сме продължение на това да останем и да съществуваме на Земята.

Не знам, бих могъл да променя темата, но това би могло да попречи на читателя да чете, да отклони вниманието му от истинската история, която се е случила.

Но това са притчи, които винаги ще съществуват в цялата книга, защото ще направим ситуацияите, които са били преживени, по-конкретни и разбираеми.

Защо?

Така че можете да видите, че всичко това е било в рамките на едно общество, в което винаги е имало здравословен живот и разбиране, част от обществото, защото в очите на другите може да сме дори юдаисти, но в живота има едно много важно нещо: посеем, такъв плод ще пожънем.

Баща ми винаги е виждал в мен и е искал да ме види като крал, но аз съм крал, воин, който не винаги може да победи, и започнах много млад.

Когато казах, че това, което е лесно, не е лесно, а е трудно, това нарекох лов.

След като я ударих по лицето, почувствах, че съм я загубил, наистина го усетих в си, по-късно тя се опита да се събере отново с мен, но аз не го приех и започна истинската история на престъплението, но вече имах досие, вече бях разделен, когато излежах шест месеца във военния затвор в Сантарем, това беше военният затвор.

По това време Арналдо е осъден, така че историята на този човек се вписва в моето пътуване през затворническата среда. С напредването на книгата читателят ще разбере реалната социална среда, в случая .

Всичко беше инвестирано, за да мога да водя добър живот, вече се бях разделил с Тина. И какво направих? Опитах късмета си.

Дори работех в метрото в Понтиния като дърводелец. Чернокожите се страхуваха от мен, работех с чернокожи от Кабо Верде, добри хора, които искаха по-добър живот, какъвто нямаха в страната си на произход.

Те са търсели по-добър живот в Португалия, какъвто не са могли да получат в собствената си страна, и затова търсенето им ги е накарало да имигрират от собствената си страна.

Беше по-лесно да търсим Португалия заради близостта ѝ.

Започнах да усещам близостта на кабовердинците, да общувам с тях, кабовердинците бяха наричани лоши, защото трябваше да се борят с неравенството, а когато пристигнаха тук, в Португалия, не бяха добре приети, защото беше избухнала войната отвъд океана, а по онова време бях още дете, бях чавалито, събуждах се и тогава започнах това, което никой не иска от един син, започнах да скитам, никога не съм бил скитник, бях скитник.

Вече имах представа за миналото си, видях как родителите ми се разделиха, когато бях на осем години, вече учех и като такъв вече знаех, че няма да ми върви много добре, усетих заминаването на човека, когото смятах за герой.

Виждайки тази загуба, още от малък осъзнах, че ще трябва да помагам на майка си, но истински обичах баща си.

Прекарвах всяко лято с него до 17-годишна възраст. Продължих и по-късно, когато бях в армията, но след това започнах да се отдалечавам, което е естествено.

По онова време той беше във Фигейра да Фос в практическото училище за транспортни услуги и аз прекарвах ваканциите си с него.

Баща ми беше труден човек, имаше тежко детство, загуби баща си, когато беше на 14 години, и амбицията на баба ми беше да израсне в живота, да има повече подкрепа и повече пари.

Баща ми казваше, че сбогуването му е било с любов, това му харесваше, защото беше прибързано сбогуване, тъй като след сбогуването той никога повече нямаше да види баща си, но израсна трудно, помагайки на майка си, беше синът, който най-дълго живя в дома на майка си.

Живях с баба ми шест години, но тя беше твърда, идваше от дъното и израстваше трудно, никога не оставяше децата си да гладуват.

По онова време той е миньор. Търсил е сделки с руда, но не е успял да стигне до там. Бил е и велосипедист, след което е постъпил в армията и е продължил кариерата си там.

Той се превърна в нормален човек, отиде там поради житейската необходимост, защото си осигури това, което всички трябва да осигурим - самодостатъчност.

Това се случи, защото той беше твърд човек, приятел на приятел, приятел на децата му, но не казваше много думи, беше уважителен и честен.

Това е, което той винаги е искал да ми остави, но това беше, ето ти го, това беше раздялата, аз се отдалечих малко, не продължих с по-задълбочено придружаване на начина на съществуване и начина на живот, на трудностите, които трябва да се преодолеят, и на препятствието на живота, осигурено с работа, за да се осигури бъдещето, за да може да се размножава, всички те са добри деца, ние сме достойни да бъдем негови деца, но имаше и липса на разбиране и лоялност от моя страна, аз станях непослушното същество, както казах.

Психологическият камшик на усещането само ме утежняваше, защото никога не бях в състояние да видя, че доброто трябва да се практикува, но тъй като получавах злото само чрез раздяла, бях в състояние да видя, че доброто трябва да се практикува.

Злото беше в ума ми.

И ето как се развива всичко до акта на осъждане. Откъде започна то?

Раздялата приключи и тогава започнах да
но това беше моят начин на живот от миналото и там се
чувствах в безопасност от тревогите на разочарованието,
което бях изпитала, но там се заклех, че ме напускаш, никога
повече няма да се раздам.

Начинът ми на живот беше да консумирам и да крада, и
тогава все още я търсех, и то няколко пъти, и тогава тя искаше
да ме приеме отново, не знам, ти ме накара да страдам, не
искам да изпитвам това чувство отново, беше болезнено, но
винаги трябваше да живея и все още я имам.

Все още я имам в съзнанието си и затова прекарах толкова
години в затвора, винаги мислех за нея, и затова толкова ценя
тази страст, никога не съм изпитвал нещо подобно.

Линьо, след тримесечен предварителен арест влязох в затвора за осъдени Линьо, моята история там започва със смелостта на едно същество, ограничено от смелостта, от това, с което трябва да се справим в света на другите, случва се тъй като знаех, че пътят може да бъде много дълъг в затвора, се обърнах към джунглата, за да се справя, това беше най-лесният начин да се справя с тези, които извършват престъпления и са в затвора, това е свят, в който цари законът на глупостта, а когато се занимаваш с магарета, трябва да знаеш как да се справиш с тях, но ако си прекалено умен, можеш да паднеш, така че животът там трябва да се води не толкова на сушата, колкото на морето, това беше моето спасение, това беше методът, който избрах и който ме накара да спечеля, но началото ми щеше да е дълго и беше проблемно начало, защото се оказах без жена, без свобода, оказах се в капан, изгубен, а бях млад, мислех за всичко, което можеше да случи през годините, които можех да прекарам там. И така, какво ? Започнах с това да печеля уважение, това не е , макар че не искам да влизам в жестоки конфликти, те се случват, защото преминават през една рутина, която по-късно осъзнах, рутина, която след като я видях, се отворих да живея, никога не съм мислил, че човешките същества могат да си причиняват толкова много вреда, защото някои продават наркотици, други са потребители, защото животът в затвора се върти около монопола е наркотиците, защото така започнах да пуша хероин, тъй като вече бях влязъл в затвора.

Реших да започна да употребявам хероин, но на шега, вижте, ще пуша хероин, но следващото нещо, което знаех, беше, че съм заклещен и не можех да направя нищо по въпроса, но се научих как да го правя, но за това ще разкажа по-късно, така че началото беше това, че имах живот в затвора въпреки реалността, която избягва удоволствията, примирих се с консумацията на хероин само защото знаех, че това ще ме отдалечи от идеята за секс, хранех се с химикал, който не ми позволяваше да мисля за това. Имал съм платонични любови, както е закономерно, и съм имал големи любови, но това е нещо, което е гарантирано, но не е достатъчно само да опиташ, не е достатъчно само да искаш да пушишвинаги има аспект на желанието да бъдеш лидер, да виждаш как другите в йерархията командват това, което знаеш, че не , това е болезнено, трудно е да се понесе, реших да не съжалявам никого, защото и аз бях там, плащах дълг на справедливостта, но моят път беше много лош, ако бях научил този урок по-рано, щях да спечеля и нямаше да загубя, защото щях да изляза по средата на присъдата, но имиджът ми беше изгорял, имах много препоръки, има разказ за престоя ми в затвора, това беше началото на края, тежко начало, за което не мога да съжалявам за годините, които пуших този наркотик, той ми помогна да освободя една голяма нужда, която всички изпитваме, логично е да имаш удоволствие, имаш свободата да се разхождаш, да бъдеш красив, в тези години

Всички съм имал любови, които съм изграждал в себе си, но това ще бъде за по-късно, сега ще говоря за пътя, който е дълъг, не знам как всеки започва от входа, когато е осъден, а именно да търси благополучие, дори в рамките на манастирския живот, но всичко това е субективно, защото благополучието ни може да не се хареса на тези, които ни гледат, може да не ни хареса по няколко точки, първо, може да е кражба, второ, може да е робство, труд, трето, може да стане бавачка или домакиня от ден на ден, в затвора има такова разнообразие от хора, че не винаги можем да знаем какво се случва в душата или какво харесва всеки един от тях, мнозина избират доброто, за да не бъдат наранени, но освен всичко това има и още по-важен момент, никога, никога не можеш да си купиш приятелство, дори и да е платено в затвора, конфронтацията в затвора е много тежка, има такива, които нямат нищо, конфронтацията в затвора е хлабава, хлабава от една страна и силна от друга, бих дал милиард или каквото трябва да дам, за да се върна, да се измъкна, но исках да извървя този път, исках да извървя трудния път, това беше пътят, който винаги ми отнемаше време да разбера, моята страна беше по-психологическа.

Оттогава нататък никога не намерих пътя към доброто в затвора, не вярвах в доброто, виждах само злото. ? Защото се чувствах отворен от себе си, защото

В очите на другите тя не беше нищо повече от пираня, пираня е жаргонен термин, който използвахме и който означава властен, човек, който не иска да се посвети на друга кауза, освен на това, което е примирен да прави, той винаги следва пътя, който винаги води към божественото, силата идва от , от убеждението за надежда и вяра, и аз винаги съм го носил със себе си, виждал съм убийства там.

Но на мен не ми пукаше и те ме оставиха да живея, никога не се опитаха да ми навредят, истината е, че точно така започна всичко, бях много нестабилна, непредсказуема и директорката на училището ме насърчаваше да продължа да уча, но аз го направих, но не всеки, който учи, има семейна подкрепа, гарантирана подкрепа.

То винаги съществува, когато е гарантирано със законен начин на живот и възможност да се претендира за това, което не е наред, затова се нарича гарантирана подкрепа, в рамките на закона това са тези, ни дават злото, когато сме притиснати и бити от системата, защото, тъй като нямаме пари, сме вкарани в система, в която, ако има пари, всичко върви много добре, правосъдието работи, защото, ако няма, го няма.

Колкото и да вярват във вас, не могат да направят нищо, за да го променят, защото са чиновници и просто трябва да докладват, не могат да действат, без изискванията, които са предвидени от съдилищата, ако има жалба, се започва разследване, но ако започнат разследване, аз винаги съм на свобода, защото познавам затвора, познавам корумпираните надзиратели, тези, които пренасят наркотици в затвора, някои се измъкват, други влизат в затвора.

Някои от тези полицаи, които бяха арестувани, вече познавах, откроявах се и имах епизод с един от тях, Алфредо, той беше човек на нощта, кралят на нощта, оператор на нощен клуб, това е истинският крал на мафията, той заслужава по-добър живот, той беше бивш полицай, само че тръгна по пътя на престъпността, много съм щастлив да го спомена в книгата си, защото научих няколко неща от него, въпреки че беше полицай и имах не толкова положителен епизод в живота си с него, опитаха се да ме убият в затвора Линьо, но по това време вече бях ветеран, бях изкарал пет години там. Познавах целия персонал и всички те ме познаваха, а този епизод се отрази зле на целия затвор, на затворниците, защото аз бях стимул за всички тях, бях примерът, който виждаха в мен, за осигуряване на приемственост в затвора, защото трябваше да продължим.

Бях там и когато казах по-горе, че кабовердинците ще бъдат моят съюз, не сгреших, те бяха, всъщност искаха да компенсират този епизод, опитаха се да ме убият, бях поканен да бъда човекът начело, но не исках се възползвам от ничий съюз, просто го накарах да разбере, че ако иска, ще бъде мъртъв.

Но по ирония на съдбата нищо от това не се случи, само го пребиха, не го убиха, той изкупи и се опита да укрепи приятелството ми с него, но вътрешно знаеше, че никога няма да забрави този епизод, простих му само защото беше смирен и се беше подвел по това, което казваха за мен, а не по затворниците, а от надзирателите и ръководството на затвора, защото знаеше, че не може да ме победи, че ще плати предварително цената на смъртта, го оставих да си ходи и когато разбрах, че е смирен, се научих да го уважавам и приемам, защото нямаше да е жив, ако не го исках, но не си струваше, просто беше висока цена, която трябваше да плати,

Бях критикуван от обикновените затворници, които мразеха полицаите,

Подигравах ми се.

- Нелсън, как приемаш този човек?

Приех го, защото, освен всичко останало, той беше професионалист, беше си спечелил влиятелни врагове в средата, в която живееше, тъй като беше полицаи, имаше много знания, познаваше хората по върховете и познаваше влиятелни хора, които можеха да помогнат, беше ме заплашил да спра да говоря с този човек, защото в противен случай нямаше да имат повече нашето уважение, а те нашето, но го оставих да живее, той беше един от нас, жителите на Кабо Верде, за които споменах, бяха Нелсън и Карлос, те живееха точно в района, в който израснах, те бяха моето рамо, на което можех да се опра, а избухванията дойдоха по-късно и те искаха да видят този заклан, но аз го оставих да си ходи, не искам нищо от този човек, всичко нямам нищо против него, А историята на тези братя, Карлос, беше застрелян от агент на ПСП, имаше криминално досие, беше много пребит, играеше шах с мен, беше "експерт" по темата, умееше да играе само за пари, аз винаги му казвах, че не си струва, играем от любов към ризата, но по това време той се справяше добре, спонсорираха го Мануел, Ромао и Бадона, Справяхме се един с друг като братя, имаше взаимопомощ, имаше всичко между нас, в среда, в която престъпленията дебнат във всяка секунда, милисекундата, има много и понякога можеш да попаднеш по средата и след като направихме това, реших да продължа по пътя си, правех много конвоирания в затвора, с други думи, осигурявах благополучието на някои и

да изкараш моята, с други думи, едната ръка ми е другата.

Това беше девизът, девизът на взаимопомощта, но винаги имаше риск да попаднем в ситуация, ако ни потърсят, в Линьо се случи убийство, никога не съм поставял това под въпрос, това бяха хубави дни и дни на удоволствие, защото дори бях решил да го направя, не можех да го направя, винаги мислех за себе си, никога не мислех за другите.

Всичко вървеше много бързо, докато не ме преместиха в Долината на евреите след осем години в Линьо, те никога не ме искаха и не ме приемаха добре, искаха да ми навредят, но ме уважаваха, винаги чакаха моето безгрижие, което аз никога не им давах. Имаше една жена, която работеше в правния отдел, тя ме харесваше и аз ѝ прощавах, но ѝ прощавах с удоволствие, денят, в който ми зложиха капана, беше точно тогава, когато бях по-силен от всякога, никога не съм им говорил много с полиците, това беше опасност, бях готов на всичко.

Независимо от лошите неща, които можеха да ми се случат, защото имах образование, основано на бъдещето, и бях в състояние да живея с него, това е силен фактор за нас да бъдем такива, да свикнем с него и да бъдем научени, животът е такъв, че живеем, за да умрем, просто изпълняваме волята на природата, тя ни взема, когато трябва.

но когато ме прехвърлиха в Еврейската долина, но всичко това беше зад гърба ми, започна нов цикъл, това моят начин на живот и моето мислене, да не допускам злоупотреби, имах си характер, врях в много малко вода, а когато пристигнах в Еврейската долина, реших да поема нов курс, исках да се отърва от кошмарите на миналото, макар че ги имах, на миналото, наистина ги нямаше, това беше прост начин да се каже, че каквото се върти, това се връща, но не е така, каквото се върти, това се връща; просто трябва да се отпуснеш, да се оставиш да те залъгва фантазията, че наистина си господстващо същество и си собственик на цялата галактика, с други думи, всичко е нефункционално и всичко е създадено за това, защото те са работодатели и не контролират служителите в приключенията си, които крадат и могат да кажат, че това е узаконено, това е форма на измама, един от моментите, с които най-много се гордея в Линьо, беше моето завоевание, защото освен че осигурих името си на площада.

Имах още нещо, това беше моментът "всичко или нищо", без възможност да избягам от победата или смъртта, това беше мотото, което имах в себе си, силата да живея и да се наслаждавам на това, което няхах, докато бях затворен, никога не използвах безпричинно насилие спрямо моите приятели, почти плачех със сълзи от злото, което виждах да се упражнява от други приятели, които бяха доминирани от насилието и бяха

може би ме принуждаваха да правя всичко, което искаха трафикантите, но аз не избрах по-трудния път, въпреки че бях пристрастен към хероина, заклет се пред себе си, че ако искам да живея в затвора, ще бъда готов да убивам и да живея по достоен начин, за да не могат да ме притесняват накрая, в крайна сметка всичко е несподобно на момента, с това трябва се справим, въпреки че не исках да си създавам врагове там, където ги нямаше, и да ходя зле със себе си, имаше такива, които се опитваха да ми навредят, ръководството не ме харесваше, така че точно това направиха, изпратиха свои информатори, които да присъстват по всяко време, когато съм на открито, за да могат да бъдат по-добре информирани, те имаха гузна съвест, но едно нещо привлече вниманието ми и ме накара да се променя, аз много държах на учителите, които имах, изпитвах платонична любов към някои от тях и тогава всичко вървеше добре, но после лодката се преобърна, взеха ме и ме настаняха в еврейската долина, беше трудно след осем години в Линьо, оставих след себе си огромна затворническа история, защото познавах всички тях, а те познаваха мен и затова никога не искаха да ме накажат на 100 процента, ме наказваха с дисциплинарни наказания, някои за агресия, а други за вербална агресия срещу надзирателите и така разбрах, че наистина си имам работа с мафия, която прилича повече на мафия.

Играех много на топка, за собствено забавление, всъщност играех на всичко, което можеше да се играе, играех на най-големия коз, който някога можеше да се , асото пика, някои хора ми казваха, че мога да осъзная, че ще имам късмет с тази карта, а на мен ми казваха, мога да имам късмет с тази карта, времената се променят и тогава започнах да осъзнавам, че животът не е в затвора, а извън него, но никога не съм искал да го интернализирам, но знаех, че това е моята силна страна; започна една драматична история, която завърши с убийство, имаше трима братя и всички те употребяваха хероин, а хероинът за тях беше необходимост на , с други думи, те бяха зависими от него, бяха наркомани.

Но дълбоко в себе си те бяха скромни хора, имаха добри сърца, защото имаха нужда да им се помогне, тъй като животът, който водеха, а и аз го водех, беше труден, дори може да се каже, че беше робство, заради се живееше, всеки ден трябваше да пушим или да получим махмурлук.

Но всичко това е резултат от един начин на живот, този, който движи каузата, защото дори съм писал стихове за него.

Всички ме молеха за стихотворение, независимо дали да пишат на приятелката си или за каквото и да е друго, винаги искаха стихотворение, но аз изгубих пътя си и именно по време на консумацията приех този начин на живот, знам това, което знам, и не желая да уча никого, защото имах опита да го направя в миналото, това ме направи герой на някой, който е бил в боклука и е успял да се изправи.

Всичко се свеждаше до това, до начина, по който го преживявахме, до начина, по който живеехме, до начина, по който трябваше да си набавяме наркотици, за да пушим, защото ако ми ги предлагаха и ми ги даваха, нямаше да ги купя, превърнах се в сводник на дилърите, за да продават, трябваше да ми гарантират ежедневния махмурлук, Именно тогава станах сутеньор на дилърите, заради това ми лепнаха прякор, всички искаха да ми помогнат, даваха ми наркотици, за да ги продавам, и аз ги консумирах, имах най-голямото развлечение, което може да има всеки наркоман, да съм пристрастен към наркотиците за пушене.

Но аз бях известен със спортния си дух, с тренировките си, защото тренирах всеки ден и това объркваше хората, които ме виждаха и гледаха, те винаги изпитваха параноя, параноя, за която вече споменах в тази книга, недоверие, което е съмнително, когато вършим зло, винаги се притесняваме: ще ми се случи ли зло?

Честно казано, свикнах с този начин на живот и ми беше трудно да се интегрирам в социалната среда след затвора, защото това е среда, която познаваме, това е много малко пространство, където ежедневно общуване ни кара да се опознаем, но физически.

Всички искаме да сме начело, защото смятаме, че е наше право да искаме да завладеем пространство, което ни дава самочувствие, да се вмъкнем в среда, в която винаги се сблъскваме със страх, но това не е страх, а просто увереност, можем да преодолеем ситуацията, като знаем как да бъдем, как да говорим, как да бъдем в най-тъмния бизнес, за който можете да се сетите, в света на наркотиците, той е много обширен огромен и безкрайно обширен, всичко, за което можете да се сетите, когато говорите за престъпление, така и всичко, за което можете да се сетите в бизнеса, което не служи за реализиране на печалба, В този случай кражба, трафик, с други думи, трудни обвинения, трудни неща за вършени, то включва и експлоатация, когато е налице хронична зависимост, при която самите хора знаят, че нямат изход, те са покосени от фактора зависимост, заповядано им е, те са подчинени, за да изнудват пари от семействата си, които изпитват болка, че виждат близък човек в ситуация, в която не е в състояние да изкарва прехраната си.

син, който е пристрастен към хероина, и приема, че всичко, което може да бъде загубено по отношение на човешкото достойнство, с други думи, загубата на всички ценности на възпитанието, което сме имали, за да бъдем някой в живота, да живеем по начина, по който сме научени да живеем, защото това са ценностите, които сме свикнали да почитаме по отношение на социалния ред и етичните ценности, които са ни оставили нашите родители и които ще прокламираме, независимо колко деца , това е възпитанието, което ще научим, винаги е удължаване на живота.

Цикълът, който ни дава животът, сега започва да се разгръща. В Библията е написано, че се раждаме, за да се размножаваме, но в нея можем да прочетем и това, че Каин е убил брат си Авел, но е бил благословен и му е било простено, се е заблудил. Понякога в живота се случва да бъдем въведени в грешка, фатална, тази, която всъщност е написана, защото е написана от опита и формата на законите, с които сме живели и израснали.

Защо?

Силата на разума винаги побеждава и всички преценки, които могат да се направят за живота, понякога не са , всичко е обременено от един фактор: клеветата, да не си смешен, да не си този, когото всички смятат за смешен.

те искат да презират, да унижават; те се чувстват добре по този начин, а когато липсва икономическа мощ, винаги сме ограничени да играем, защото се приема също, че това е игра, с други думи, има хора, които казват, че трябва да знаеш как да играеш, това са популярни поговорки, за да може да ни споходи късмет, ако ни случи нещо добро, и за да може късметът да ни даде това, което търсим, благополучие, да сме добре със , да можем да помагаме, защото сме научени да го правим, споделяме общ живот с родителите си, братята, сестрите, бабите и дядовците, защото това е нашето поколение, защото сме продължение на това, че те са ни виждали като същества, породени от техните потомци, с други думи, те знаят, че ние имаме способността да се познаваме, да знаем, че те са наши и че винаги са на наша страна, но те никога не обичат да гледат или да имат член на семейството, който не им харесва, те имат представа за запазване на живота, който се състои от прогрес, единство, благополучие, никой не обича да има това, или да виждаме някой, който е част от нашето семейство или е близък до нас, защото в крайна сметка всички сме хора, трябва се справяме един с друг и семейната среда понякога иска да ни поеме твърде много, те смятат, че притежават това, което са създали, и го превръщат в начин на живот, за който се пише във всяко богословско четиво, което можете да прочетете, с други думи, в изучаването на религиите.

Всички ние вземаме морални уроци, редно е тези, които се чувстват толкова близки до нас, които правят всичко възможно да видят близките ни добре, независимо от всичко, и никога не им пожелават зло, пред образа, който пазят, и този, на който са научени, ценностите, от които са се ръководили, да не им позволят да погледнат добре една ситуация, която може би би могла да бъде разрешена, ако понякога не беше разбрана погрешно. С други , всичко е много красиво и медиите също го предават по този начин, също като фасадата, ще покажем една красива картина, те също са подложени на натиск от страна на властта, която всички приемаме за управляваща, много трудна тема, но свързана с всичко, което ще бъде отразено, тя съществува, ние съществуваме, ще продължим да съществуваме, образование получават и тези, които претендират, че са господари на разума, а понякога предават и искат разединение, всички те имат едно общо нещо, което трябва да поддържат: благополучие, благополучие, което може да им даде майсторство във всичко, към което могат да се стремят, и искат благополучие за обществото, но всички те са живели и са били отгледани с баща и майка, били са им подходящи условия, за да могат да се развиват в кариерата, към която се стремят, но и те не успяват, но винаги забравят и се ръководят от образа; аз поддържам този дискурс, защото моята необятност е огромна в този живот, научих много, развих това, което трябваше да развия

въпреки че бях затворен, никога не съм мислил за края, винаги съм искал да имам пряк контакт със служителите на заведенията, в които бях, затворническата ми кариера мога да я нарека така, тя ще бъде по-добре интерпретирана в термините на тази дума, но ще трябва да бъде, ще трябва да бъде интерпретирана по най-честния и искрен начин, който има в живота. Свързано е с двустранните отношения, които са отношения, които управляват всички нации, които са въпроси от интерес на общността, за да се запазят богатата, за да могат да осигурят благоденствието, което е установено в света. Свободата е най-трудната тема, за която може да се говори, можем да раздадем цялата си свобода, най-красивото нещо на света, това е най-голямото удоволствие, което можеш да получиш в живота, това е да бъдеш свободен, просто трябва да знаем как да преодолеем всички препятствия, които срещаме в живота. Има огромно разнообразие от тях, аз ще започна с основното от тях: социалното благо, всички имаме едно общо нещо, харесваме се, можем да сме грозни, красиви, няма , свикваме да живеем заедно, външният вид не е всичко; понякога зад хубавата външност мога да открия и една по-малко страна, но това беше страната на Аполон, страната на красотата, описана от Ницше, следвах автобиографията му, няма , страната на красотата е тази, която ни кара да мечтаем, която ни кара да обожаваме, тя носи всичко хубаво, но ето че доброто върви ръка за ръка със злото, както казва Ницше

Когато говорим за всички същества, които съществуват на върха на Земята, които и да са те, независимо дали са политици, съдии, кметове или председатели на асоциации, всички те могат да бъдат, дори телевизионните водещи могат да бъдат харизматични и да имат чувство за благодарност, но на никого не може да бъде простено, думата "простено" означава, че всички ние имаме причина и когато се задават въпроси, трябва да приемем, че всичко, което правим, е в полза на законите, които управляват едно общество, и че можем да живеем според думата "закон". Ето откъде те получиха правото да не бъдат наказвани и да бъдат определяни от закона, защото всичко се вписва в него, злоупотребата съществува, съществувала е и ще съществува, е прологът.

И прологът идва от трансцендентността, от изучаването на отвъдното, което всички ние живеем, защото знаем, че трансцендентността е нещо повече от отвъдното, тя е да можеш да бъдеш, да можеш да бъдеш, да можеш да учиш, да имаш всичко, но има една ключова дума, която обозначава всичко това: философия, начин на живот, удоволствието от живота, това е, което съставлява един от факторите на трансцендентността, ние продължаваме да бъдем и продължаваме да живеем по същия начин, в еволюцията на битието, това, че сме били породени, това, че сме били изоставени, не прави никого лошо благословен доброто, което можем да практикуваме, е божественото, това, което сме научили, това е нашата съдба, която сме научили

всичко ни е оставено като наследство от велики ценности, така че те се превъзнасят в думите, които пишат, но всичко това е прослава на поддържането на властта и на превъзнасянето, защото всичко това би могло да бъде красиво, ако всичко наистина беше изпълнено и записано, щеше да бъде много хубаво.

Защо?

Ще навлезем в най-широкия път на човешката гнилото, ние сме роби на легализираната демокрация, на използването на ситуацията на затвореност и подчиненост на по-строги правила; понякога не реагираме по същия начин, както нормално по успокояващ начин, това се нарича трансцендиране на битието, трансформация към най-жестоката страна на битието, това е, което почувствах, научих от собствения си опит, че гневът е храна за живот, за живеене и оцеляване, това се вижда и така се доказва от ценностите на науката, която доминира като безопасен начин на живот, когато трябва да бъде така, не можем да избягаме от проблема, нашите характеристики са разнообразни, но всички те произтичат от едно и също нещо, мистификацията, няма същества, които да са по-съвършени от всички останали, всеки знае как да живее, за това му е необходима гарантирана и надеждна подкрепа за всяко същество, работим в сътрудничество, печелим, за да могат другите да имат по-добър живот, безработица, кауза

Просто това е преживяване, което всички вие ще споделите с мен, нарекох тази история продължението на битието, тя ще бъде продължението на това издание.

Всичко започна, след като родителите ми се разделиха, бях приет в едно монашеско училище в Сао Мигел, така се казваше училището, прекарвах ваканциите с баща ми, бях близък с него, но след раздялата не бях в добри отношения с баща ми и оттам започна всичко, майка ми се премести Понтиня след раздялата, бях на около 10 години, когато пристигнах и се запознах с Понтиня, избягах от училището, не приемах този начин на живот, но ме хванаха, бях невинен, знаех, че съществува силата на закона, баща ми беше военен, осмелих се да тръгна по пътя заради историите, които ми разказваше баща ми, за това, че е бил мъж, който е служил в армията, служил е на нацията, твърд мъж, както вече казах, но се е оставил да бъде увлечен от страстта си да обича друга женадобър мъж, физически силен, интелектуално също, аз се възползвах от това, че съм наследил гените му, имах го за герой, това беше цялото обучение, което по-късно се трансформира.

Защо?

Знаех, че мога да доминирам, от момента, който се разделих, тъй като останах с майка ми, станах независима, намерих на майка ми любовник, трудолюбив мъж, той работеше в пощата и работи, той е стойностен човек, започна се и оттам, трябваше да помагам на майка ми и станах господар на каузата, за всичко се грижеше добре, съжалявах за това, плаках, но победих, мисля, че това е най-подходящата тема, обичах ги като никой друг, за щастие те са добре, имат си свой живот, нормално беше да има спорове, но те винаги бяха прави, аз бях тази, която беше онемяла от трансцендентното желание за повече, исках да имам, без да правя нищо, мислех, че това е лесно.

Започнах да работя, за да помагам на майка ми, но скоро разбрах, че няма да позволя да ме доминират, затова започнах работа като помощник на тапицер, който прави конструкцията, която трябва да се оформи и тапицира, работех в моя квартал в Понтия, там работех с Тониньо, момче от моето поколение, имах няколко братя, но аз бях любимецът.

Имаше един човек, който работеше там, който беше производител на рамки, за да може да тапицира дивана, беше здрав на вид и не исках повече да се занимавам с него, агресивни начини на

Вече бях преживял това с баща ми, затова реших да обърна ситуацията, чувствах се способен да напредвам в живота, не ми тежеше, но можех да се опозоря в онзи ден, като въпрос на желание да не го нараня или да го нараня, но за да се предпазя, хвърлих камък с големината на ръка, но го хвърлих , исках да предупредя.

Там все още ме приемаха, продължих да работя, а после напуснах по собствено желание, но собственикът също почина от ХИВ, това беше ситуация, която не ми харесваше, виждах го как страда в болестта си, но винаги съм го уважавал, загубих работата си, започнах да работя активно, т.е. на жаргон се използва като да си отговорен и да не се примиряваш с шефовете, искаме независимост, чувствах се като син на лъв и се държах като такъв.

През март 1996 г. ме намериха на метростанция "Авенида", вече имаше поредица от грабежи, имаше съобщения за престъпления, които се извършваха там, и по този повод дойде полиция, поиска ни документ за самоличност и това беше всичко, вече запис, седмица по-рано бях в суперблока "Бенфика", обвинен в грабеж на читател, но момчето, което ме придружаваше, Рикардо, беше предпазливо, неопитно, беше дошло от Овар и не познаваше града, но знаеше как да се ориентира, беше наркоман и по онова време беше наркоман.

Тъй като употребявах кокаин, си помислих, че би било добре да имам предпазна патерица, с други думи, да се предпазя добре за бъдещето, с други , да имам сила, съюз за развитие.

Но сега идва структурата, един от главните фактори за способността на човека да бъде лоялен, започва отклонението, така открих това, което вече знаех, че не можеш да се довериш, ако не знаеш, но опитът ми беше огромен, беше огромен, бях сигурен в себе си, бях добър в това, което правех, вече бях извършил няколко въоръжени грабежа, бях избрал пътя да не наранявам никого, просто да получа парите.

За какво?

За да живея, се присъединих към този начин на живот и през март 1996 г., по-точно на 28-и, бях уведомен за заповедта за арест, за която се предполагаше, че е докладвана, трябва само да добавя въведение към тази тема, седмица по-рано бях арестуван в суперблока на Бенфика, спях в една кола, собственикът на колата беше подполковник от военновъздушните сили, човек, който вече е бил в чужбина, бях свикнал да спя там, но все още имах къща в Понтиня, всъщност тази нощ бях с Рикардо, откраднахме един четец и заспахме в колата, бяхме

изненадани и събудени от агенти на PSP, те принадлежаха на суперполицейския участък "Бенфика", но аз не се уплаших и казах на Рикардо да не се плаши, той трябваше да бъде силен и да откаже докрай, нямаше доказателства за обратното, но той ме предупреди, че полицаите може да се появят, но аз го успокоих, казах му, че всичко е наред, бях изпил много уиски и исках да спя, не ми се искаше да се прибирам, а живеях наблизо. Това се случи, това беше най-лошото съмнение, което може да изпита един човек, когато учи и тренира ситуацията на момента, която можеше да се случи, този ден ми се размина. Успях да спазя правилото ми да не казвам нищо, но те не бяха убедени и отидоха да съберат всички автосервиси в квартала, за да разберат дали знаят за някакви обира, син CD плейър, но ние вече бяхме извършили няколко престъпления преди това и всички те бяха част от обира и отвлечането, Отидохме в следствието на метро авенида, полицейският участък беше в Маркеш де Помбал, столичното полицейско управление на Лисабон, разпитаха ни, не казах нищо, не знам какъв е бил разговорът с Рикардо, но тъй като вече имах опит, тъй като седмица преди това бях попаднал в идентична ситуация, му се доверих.

В онзи ден си тръгнахме от полицейския участък, няха какво да кажа, доверих се на показанията му, за да ми се размине, по онова време си вадах шофьорска книжка, работех, но вече получавах обезщетение за безработица, продължавах да ходя

Взех си шофьорска книжка, отидох да направя кода, издържах, вече карах, чувствах се добре, много се забавлявах и тогава ми връчиха, получих заповед за арест от съдебната система, прибраха ме вкъщи, бях дошъл от фитнеса, тренирах повече от месец, когато отидох в съдебната система, разбрах, когато ме в полицейския участък "Маркеш де Помбал", не казах нищо, но Рикардо всичко, продължих показанията си, на досъдебната фаза беше съдебно следствие, нямах какво да им кажа, нищо не беше доказано от флагрантен фактор. Ето защо не можех да приема такова решение, това щеше да е все едно да се предам, може би е по-добре да имам друго отношение, да кажа истината, да съдействам, да се разкайвам, но аз преценявах себе си според мъдростта си, исках да си играя и със справедливостта, съдията, който ме осъди, беше човек, който е имал някои нещастни преживявания в живота, една от дъщерите му е починала от свръхдоза, а другите останали деца също са били пристрастени към наркотиците, адвокатът ме предупреди, че или говоря истината, или ще ми бъде тежко, но аз се доверих на себе си.

Тя не ме както трябва, не знаеше как да действа в легитимността на задълженията, които трябва да изпълнява като представител на закона, по онова време нямах личен адвокат и никога не ми беше предоставен, трябваше да си наема такъв след затвора, след като ме осъдиха, след като получих присъдата.

Знаех, че се намирам на кръстопът, имаше свидетелство, не исках да го приема, платих скъпа цена за липсата на сътрудничество и всичко се свеждаше до голямото ми осъждане, дори мислех да се самоубия.

Това беше тъжен ден за мен, заклех се, че ще оцелея във всички неблагоприятни ситуации, които могат да ме сполетят, това беше началото на края за мен, преди време загубих свободата си, получих тежка присъда в затвора и успях да оцелея.

Именно когато спечелих, усвоих изкуството да мога да се защитавам чрез себе си, всички ме уважаваха, включително и административната власт, която изпълнява функциите на затвора, защото именно с тях трябва да се справяш, когато искаш да спечелиш нещо, те са господари на парче, с други думи, те са господари на територията, която владеят, мислят си, че са, заповядано им е да правят това, което трябва да се направи, да следват пътя на лоялността, независимо от това как изглежда, как може да бъде и как всеки може да , но има едно подчинение, което е дисквалификация, когато заемат тази позиция, те си мислят, че могат да бъдат господари на положението, не се примиряват с най-простото същество, което трябва да живее, това е прогнозата за това, което предстои.

те учеха и катастрофите, които извършваха, не една, не две, не четири, те бяха няколко, много много, аз ги наричах разпъване на кръст на най-нещастните, но аз повдигнах морала си, защото винаги беше висок, всичко започна с моето постъпване, когато пристигнах в И.П. Линьо, беше трудно постъпване, много трудно, бях изпълнен с гняв и желание за победа, дори мислех да избягам, ако имах възможност, успях да се запазя, всичко това, защото успях да спечеля уважението на ветераните, които бяха в И.П., а те бяха истинските стълбове на моя учещ се манастирски живот.П, и те бяха истинските опори за мен да науча клошарския живот, аз се борех, борех се, успявах, иначе щях да бъда забравен, всички ме помнят, всички обичат да ме помнят, аз бях характерен образ, станах мрачен и студен лидер, който не знаеше как да обича и така спечелих слава в затвора, това бяха студени действия на тези, които трябваше да знаят как да живеят и да останат на върха на земята, за да победят. Бързо показах на възпитателите, помощниците, надзирателите и началника да ми помогнат да спечеля трудната битка, не чувствах никаква подкрепа, просто гледах обстоятелствата на момента и помощта беше варварска, случи се това, което не можеше да се случи, превърнах се в дявола в себе си, но не търсех проблеми, просто исках да живея и да оцелея, това беше моментът на .

Изабел се казваше директорката на училището, в което здравословно и приятно уважение към нея. Тя винаги ме придружаваше, винаги ми помагаше, но по-късно се превърна в ярост в мен, но винаги я уважавах. И всичко това се дължеше на силния натиск, който се оказваше от административната система, чийто директор се казваше Жоао Ж. човекът, който беше дошъл от чужбина, измъкна се, когато се опитаха да го убият, историята му е добре известна, той ръководеше администрацията на Линьо в продължение на няколко години, до моето преместване, познавах го добре, дори беше човек, с когото можеш да говориш, беше комуникативен, интересуваше се от темата, той ме изтълкува погрешно, може би заради депутатите, аз бях добре оценен в професионалния кръг, всички ме уважаваха като колега, а този директор искаше връх в кариерата си, с други думи, аз съм тук, за да доминирам, аз съм тук, за да спечеля каквото е необходимо, ще бъда добре оценен, това беше неговата цел, наред с други неща можеше да каже и повече. Една от каузите, за които се бореше най-много, беше трафикът на наркотици, обичаше да помага на наркозависимите, но изискваше цена в замяна, играеше си със закона, имаше влиятелна власт, ставаше дума за оценка на молбите за временно и условно освобождаване и за освобождаване в открит режим, не беше лош човек, само тези, които следват своите, не деградира, а аз избрах трудния път, пътя, който никой не обича да следва, но аз избрах да го следвам, да следвам пътя, който ми подходеше най-много.

Бях предопределен, когато говориш за съдба, понякога си прав, не си много далеч от реалността, имах много сънища, когато бях дете, и те бяха сънища, превърнали се в кошмари, един проход в пустинята, който вече бях предвидил, вече бях видял бъдещето си, но всичко това ми беше представено насън, дори ме придружаваха вещици, които се наричаха така, те предаваха сънищата ми, защото трябваеше, силата на жената беше голяма, тя ми помагаше, но любопитството се събуди след ареста ми, имах голям спор с брат ми и исках да бъда по-добър от него, здравословен спор, той искаше да бъде и е като мен. По онова време ходехме на лов срещу водни змии, за да се прицелваме, играехме снукър, понякога се изправяхме срещу трудни противници, но винаги печелехме, знаех, че е добър; днес е лейтенант в армията. Баща ми успяваше да окаже най-пряката подкрепа, която можеше да ми даде, даваше му я, помагаше му в обучението, всичко това, защото имаше раздяла. В момента сме по средата на постъпването ми в Линьо, беше трудно, още от самото начало надзирателите искаха да ме опознаят в дълбочина, беше нормално постъпване, ако говорим за атмосферата там, беше атмосфера на търсене, и надзирателите, и затворниците искаха да спечелят, там имаше добър директор, Мануел, но той беше корумпиран, но не навреди на никого, просто спечели и си вършеше работата, а също и помагаше, три години бях под неговото крило

отстраниха го от надзирател, но той продължи да става председател на енорийския съвет, но никога не можа да се отърве от това, което го беше накарало да напусне Линьо, беше добър човек, искаше благополучието на всички и в същото време не вредеше на никого, имаше нужда да се свърши някаква работа, в крило Б, смятано за крилото-убиец, беше наречено крилото-убиец, за всичко, за инфраструктурата отгоре и когато приемаше посетител в салона, падаше вода, това беше резултат от липсата на трябваше да си държим чадърите отворени, защото живеехме в такава корумпирана среда, че началникът прие предложение, основано на парите, които можеше да използва главната дирекция на затворническите служби, това му се размина, предложението се основаваше на подредбата на тренировъчното игрище, тоест на футболното игрище, то беше кална пръст, много тежко, това беше прякорът му, можеше да го наречете и Сливен, но беше добър, знаеше и как да ходи, знаеше как да манипулира системата, ако има корупция, трябва да се възползваме от нея.

По онова време той е на половината път от 16-годишна присъда, излежава осем години за запазване на тайната, но това нямало да приключи по най-добрия начин, защото имало хора, които щели да пострадат, защото така трябва да бъде, това е част от системата,

системата е създадена по този начин, трябва да има оправдание, и с това мина още една година, това беше третата година, в която бях в Линьо, и дойде истинската дилема.

на корупция, продажба на наркотици, разрешена от началника на управлението, те маневрираха, използвайки затворника, на когото имаха доверие, влиятелен наркодилър, който си изкарваше прехраната с продажба на наркотици, казваше се Луис Торес, дори имаше син в затвора, имаше оферта от компанията SKIP, когато направиха и напълниха торбичките, платиха xis, дори ме поканиха да работя там, не я приех

фактът, че мъжете, които трябваше да изпълняват тази роля. Те са разрешили плащането на наркотици и са го задържали. парите бяха преведени незабавно чрез компютър и тогава възникна истинският проблем на Мануел Т. директор ; не можехме да направим много, имаше съдебно разследване, имаше умишлени преводи, с други думи, дайте да изчистим имиджа си, но те не можаха да изчистят всичко, отидоха в съда, съдебното разследване имаше подсъдими и широк спектър от свидетелски показания, но аз не свидетелствах, дори не бях призован да свидетелствам, нямах намерение и да казвам много, просто щях да пазя активите си, смятах, че си струва да се занимавам със случая, можех да спечеля нещо от него, ако си мълча, малко знаех, ще платя висока цена.

Полицай Пардал остава извън затвора, началникът Аморим се пенсионира предсрочно, а Мануел Т. дори успява да стане кмет на една енория.

Настъпила е промяна в ръководството - Жоао Г. е следващото име в администрацията на Е.Р. Имах амбиция, твърде голяма дори за контекста, като започна работата в крило Б за преустройство на условията, половината крило беше затворено за работа, се озовах в килията с Карлос - той беше син на майка на университетски професор, беше секретар на директора на училището, но от време беше наркоман, беше хроничен наркоман. изпитвах съчувствие към него, защото го виждах как постоянно губи, не можеше да се развива, беше се примирил с консумацията, но беше интелигентен, беше проникателен човек, но в търговията с наркотици черните командвах, той имаше проблеми с тях, дори поиска защита, когато бях с него в килията му, но е смешно, че никой никога не ми е говорил, нито е искал пари или дългове, които трябваше да плати, дори го защитавах, но той беше предаден, остави ми дълг за хероин на човека, който вече го беше пребил за дългове, аз го приех и му бях дължен, не се страхувах от него, защото хероинът ме превърна в диво същество, тотално господство, оттогава трябваше да водя тежък живот, беше върхът на яростта ми да видя как някой страда, защото всички те ми даваха повод, имах няколко ръкопашни схватки, не можеха да ме победят, аз спечелих делото, всички те имаха нужда от моята подкрепа след това, за да функционират, да продават и да са добре с хората.

Имах безплатен хероин, бях доволен, защото имах впечатляващи ценности, бях приятел, бях приятел и защитавах каузата, но имах много силното усещане, че никой няма да ми противоречи, дори когато употребявах хероин. Всички се научиха да ме уважават, те бяха престъпници, всички се познаваха в средата, в която бяхме, бяха уважавани, самите те ме мразеха, предлагаха ми хероин, за да отида да уча, това беше единственият начин според тях да имам здравословна професия и да уча, това беше продължение на цикъла на потребление, чувствах се добре, бях свикнал с него и той отнемаше желанието да ям и да правя секс, беше идеалният начин да прекарам времето в затвора, без да се притеснявам от проблема със секса и яденето.

През 1998 г. ме преместиха във Вале де Жудеос, за да изкарам курс за дърводелец, но след десет месеца не го завърших и се върнах в Линьо.

Влязох направо в наказанието, това беше така нареченият 111 режим, твърд режим, при който чакаме разследване, което може да доведе до санкции или дисциплинарни последствия, аз платих, платих цената за това, че претендирах за правото, което имах, а именно да имам телевизия, радио, но ми отнеха всичко това и всички ме знаеха по името, с което наричах къщата си.

Сусана ми беше подарена от майка ми, беше невероятно, защото в килията ми винаги имаше телевизор. Понякога си измислях разни неща, вземах го и го залагах, давах го под наем, за да мога да го ползвам в дните, когато се чувствах по-слаба, но изпитвах безкрайна любов към него, бях готова да го убия, ако някой ме разглези, направих го няколко пъти, не се чувствах добре.

Влязох в 111 и бях изслушан от началника на затвора, началника на Аморим, от мозамбикски произход, но португалец, висок мъж, но слаб, не беше лош човек, просто искаше територията да е под негов контрол, искаше да е тихо, така ми каза, престани да говориш така, иначе ще се , аз казах да, мога да се разстроя, готов съм на това, тогава напуснах кабинета на началника, тоест бюрото му, той работеше там от много години, пазачът Баптиста, пиеше много, но беше честен, не искаше да нарани никого, беше като шефа, искаше да е , бях изненадан от този охранител, той се опита да ме нападне, не успя, имаше и други охранители, които бяха там, в централата, и видяха объркването, обградиха , опитаха се отново да ме нападнат, не успяха, това още няколко минути, но тяхната упоритост беше моята съпротива, тогава се появи един охранител на около 50 години, охранителят Феро, той ме заговори,

Каза ми да спра и че никой няма да ме удари, но аз вече бях ударил охранителя Батиста и началника на затвора, началника Аморим, не им причиних големи щети, знаех, че ще загубя, затова ми каза: "Отиваш с белезници в павилиона за охрана", сложиха ми белезници в присъствието на началника, той този, който нареди, нареди на охранителя Феро и аз отидох в охрана, началникът ми каза да сваля белезниците и ми нареди да вляза в килията, защото ще бъда в охраната, докато приключи разследването.

Честно казано, придобих уважение към човека, той беше мъж, беше шеф, даваше пример, тъй като институциите, които представляват силите на репресията, трябва да бъдат добре командвани от всички, така че всички да се чувстват добре. За мен той беше най-хуманният шеф, който съм срещал. Наказаха ме, както би било логично, трябваше да платя за самото деяние, но също така спечелих уважението им, те престанаха да се намесват в прекия ни живот, този на необходимостта да оцеляваме, дори вътре в затвора живеем, нарекох го негостоприемното място, същество, идентично със самата фраза, на място, където нищо не съществува, Живеем само заради самото живеене, но трябва да вярваме, вече бях чувал за убийства, имаше няколко *mateações*, това е жаргонна дума, която се използва в живота на престъпниците, с други думи означава убийство, така че вече бях извършил няколко ситуации, които можеха да се развият зле в затворническата среда, придружени от

с Уго Раста, Раста е неговият прякор, той влезе в затвора, когато беше на 16 години, живееше в унгарския квартал, запознах се с негокогато изтърпяваше наказание в павилиона за охрана, видях един млад мъж, който вече беше на няколко години, от Линьо, и свързах с него

Даде ми цигара, но престанах да го виждам, защото бяхме затворени за толкова много часове, беше познанство, беше момент, защото го бях виждал там, той беше там, в крило Б, крилото, което се смяташе за убийствено, той беше в крило А, тихо крило, в него се настаняваха затворници, които работеха и искаха да са спокойни в затвора, но имаше и консуматори, имаше и наркодильри и имаше един, който и до днес в затвора, казва се Делфим, след малко ще обясня историята , той дойде при мен, видях го бързо при първата среща, беше хитър, добър чавдар, но имаше и диво детство, заради пътя, който родителите му бяха поели, обратно към Кабо Верде, в търсене по-добър живот, заради историческите връзки, които съществуват в знанието и се разглеждат като такива, те имаха трудността да живеят, не водеха много лесен живот, трябваше да живеят в унгарския квартал, квартал с хора предимно от Кабо Верде, строителството на къщите не беше много добро, но предлагаха минималните условия не спиш на улицата, да имаш покрив, независимо колко мизерно беше

т.е. имали са образование, къщите им са били чисти и подредени като на тези, които са имали истинско образование, но е имало социално неравенство, трябвало е да се работи много и тези хора са били добри хора, обичали са да глежат децата си, но не са имали време за тях, трябвало е да работят, за да имат честен живот, живот в благополучие, Това е правилно и понякога разстоянието може да предизвика шок, децата започват да растат, прекарват много време далеч от родителите си, законното пълномощно, когато искаш да пораснеш, да си независим, да си самодостатъчен, да търсиш онова, което е добро, но то попадна в наркотиците, това беше контакт като този, който имах, когато излеждах присъда, но който после , тъй като загубих визуален контакт и тъй като нямах време за по-пряк контакт, не го помня, но той дойде при мен, бях в отделение Б и спортувах много, той мина покрай мен и ме попита дали искам да играем карти, типичната за Кабо Верде игра биска, и там се сприятелих с него, но това продължи много , продължава и до днес, но по онова време той употребяваше и хероин и тогава си спомних, че съм го виждал в интендантството, там ставаха тъмни сделки, черният пазар, където всичко е наред, стига никой да не вреди на никого, беше в лош момент, веднага разбрах, че момчето е хитро, има душа, външният му вид е раста

едър, див, но добре поддържан - такъв беше образът, когато го видях за първи път, и разбрах, че той е момче, което в очите на обществото се възприема като такова - престъпник, човек, който живее в периферията на обществото, но всички искаме да имаме благополучие, за да можем да се защитим, да се погрижим за благополучието си, Но също така знаем, че доброто върви ръка за ръка със злото, а действията, които произтичат от това, правят живота потруден, той беше преместен от отделение А в отделение Б, беше в съседната килия, беше в килията с Тикиньо, друг кабовердеец, браво също беше в килията от известно време, след като се запознах с него, разбрах, че е в килията от дълго , те ще имат различни истории, историята на Тикиньо ще ви разкажа по-късно, същата сутрин след нощта на преместването Тикиньо се върна в отделение А, той беше сключил сделка с ръководството, сътрудничеса, като постави другия в главата на бика, това е друг израз, използван и в жаргона, който означава да оставиш другия да виси, за да може той да се спаси, той не изглеждаше зле, беше в средата и се разбирахме добре, но Уго остана в крило Б, тази нощ говорихме през прозореца, можехме да контактуваме по този начин, бяхме много близки, и чух много шум в килията, това привлече вниманието ми, вътре в затвора трябва да имаме възприятие за това, което се случва.

опасността е това, което ни кара да живеем и ни помага да побеждаваме, тя ни носи душата на волята за съществуване, душата, която всички искаме да изпълтим, силна душа, изпълнена със смелост ловкост и хитрост.

Вечерта преди следващата сутрин разговаряхме за първи път от известно време насам.

прозореца и като чух шум, попитах:

- Кой е там?

Той ми каза, че съм чул шум

- Аз съм Уго, плюс Тикиньо.

Това беше техният начин да го санкционират за престъплението, което бяха извършили същия ден, когато ги преместиха в крило "Б", беше рутинно, тогава той ми каза, че когато отворят вратите, в случая килиите, ела с мен в крило "А", но ми каза да си мълча, но аз си помислих, че това е Хюго, той беше звездата, беше мъжът на момента, беше пристрастен към хероина, изискваше от дилърите да му доставят наркотици без пари, това беше задължение, той го изискваше, бунтарско момче в огромна степен, точно тогава се случи грабежът, оставих вратите да се отворят, не излязох, но знаех, че той ще го направи, знаех, че има някаква горещина в крило А, жаргонна дума също горещина, която може да се разбира като в жаргона на престъпността рутинно събитие на тези, които се разхождат по улиците.

мокрите се под дъжда.

След това излязох от килията, направих нормалната си рутинна работа - закусих, после отидох на влак, на училище, на занятия, тази сутрин на закуска се изненадах, че не ги видях, защото това беше рутинната ми работа, аз също ги търсех, бях пристрастен, но все още не бях наистина пристрастен, но вече бях извършил няколко обира и бях измъкнал някакви пари, През сутринта дойдоха да ми кажат, момчетата, които също бяха консуматори, се наричаха пирани, търсеха живота по по-честен начин, но винаги измамни, защото и пристрастяването ги водеше към него, Уго отиде в павилиона за охрана с Тикиньо, но се появи друг, Зе Бола, анголец, живееше в Челас, никога не съм имал добри чувства към него, защото му бях дал едни спортни панталони от квартала на Емилио и той искаше да ограби Емилио, знаеше, че панталоните са мои, няколко пъти ме беше дразнил, но никога не ми е пукало, никога не съм обръщал внимание, те се скараха, Емилио от Байро Алто, израснал там, в Байро Алто, беше нагъл, бяхме от едно и също възпитание и той искаше да защити това, което е мое, искаше да защити честта, че е от квартала, че има връзка от детството, последван от няколко други, Профета, също от квартала и тогава избухна гадният бой: Zé bola беше здрав и тежеше около 90 кг., Emilio

той беше сухо, типично африканско момче, тъй като беше по-тънък, той защити честта си, изправи се пред ситуацията, Зе Бола искаше да го изпрати от третия етаж, там се състоя спорът, не беше лесно, но знаеше, че има хитрост да живее и трябва да оцелее в проблема. След като Зе бола беше свалял спортните си панталони и ги държеше в ръка, те се скараха; Знаех, че Емилио ще спечели, но никога не съм мислил, че ще свърши така, Зе бола искаше да го изпрати от третия етаж, хвана го за краката, Емилио направи това, което беше научил, в краен случай аз съм този, който трябва да се спаси, хвана го за врата и го принуди да се счупи, с други думи в момента, в който го хване за врата, не пуска, имаше парапет пред него или на входа на килията, каквото и да е, и той не предлагаше много сигурност, в този случай стана непредсказуемо, от първия момент си помислих, че ще паднат, с други думи, предвидих действието, Но после си помислих, а все още имах няколко секунди, след като го видях и предвидих, и си помислих, че няма да се случи, но се случи, Емилио се хвана за врата и не го пусна, а със силата, която Зе бола показва, той съчета две монументални сили, да не бягаш, когато си прав, това винаги е било наше възпитание, те паднаха от третия етаж, дори си помислих, че щетите ще са по-големи, дори си помислих, че един от тях може да умре в тази ситуация, но за щастие бяха спасени, силата на разума винаги побеждава, мисля, че е в живота, сега малко се отклоних от темата, за

да можем да обясним целия извървян път, в този контекст, в който винаги се срещаме с хора, поддържахме връзка, защото те са тези, които ни помагат да говорим и да обсъждаме ситуации, всичко е хубаво, ако се вижда и се прави по този начин, може би дори имаме живот, свързан с наркотична зависимост, но се чувстваме добре, защото сме зависими от наркотиците, но сме хора, които обсъждат теми, по най-различни теми, четем много, за да можем да обсъждаме нещата, винаги ни е било силна страна да четем, но както казах по-рано, просто исках да покажа защо казвам, че никога не съм имал добро чувство за Зебола, Зебола си счупи ръката, Емилио не пострада от нищо, беше невредим, но онзи ден отиде в болница, за всеки случай. Зе бола прекара около три седмици в затворническата болница, сложиха му платина в ръката, това беше най-големият проблем, който имаше, честно казано, бях щастлив да видя, че са се измъкнали, простих му постъпката, но знам, че винаги е имал претенции към мен, но това е , разбрах ситуацията, оставих го да си ходи.

Тази сутрин, може би около 11 ч., Зебола също отиде в павилиона за сигурност, знаех, че Уго е с него, бях го виждал няколко пъти, бяха в павилиона за сигурност.

и те взеха най-строгата санкция в затвора, която се нарича "манко", това е изолация, не трябва да имаш нищо в килията си, освен най-необходимите неща, имаш кърпа, имаш чаршафи, имаш книга за четене, не можеш да имаш запалки в килията си и си затворен по 23 часа на ден, винаги е трудно се преодолее, но в крайна сметка свикваш с тези санкции, защото вече си преминал през това, да си в наказание, да си в това положение, но не ти харесваше да живееш така, знаеше, че който ходи под дъжда, се мокри.

Всички вреди, нанесени на него и на тези, които са изтърпели наказанието си, и нещата биха спрели дотук, но не, Уго намушка Делфим два пъти в корема по време на грабежа, отнесоха се зле с човека, за да го ограбят за малко, няколко грама хероин и около 30 ескудо, което е около 10 грама, човек, който ще плати цената за прякора си Делфим, о патиняс, патиняс, защото е бил в затвора за обир на влак, той е бил убит, по онова време много се говореше и знаеше за това, топ обир, защото ставаше дума за много пари, това беше непосилна сума, онова време именно влаковете пренасяха парите от банките между Синтра и Лисабон. Грабежът се е случил точно пред гарата Синтра-Лисабон и е имало мъртъв човек, но така и не са успели да докажат, че той е извършил убийството, никога

Успяха да докажат, че той е истинският организатор на убийството, но го осъдиха и по време на престоя му в затвора няколко пъти нахлуваха в него, за да наркотиците, той не ги даваше на никого, а ги продаваше, държеше ги сам, в килията откриха сейфове, до които можеха да стигнат само с помощта на ремък, но това засега е всичко.

Имаше Патиняс, даден му, защото не се доверяваше на никого, не даваше на никого, знаеше, че едната ръка може да измие другата, с други можеше да дава, за да печели, можеше да помага, когато хората го помолеха за помощ, а Уго беше бунтарско момче, беше надменен. Имаше една последователност след тези събития, Делфим беше преместен в Коимбра, Тикиньо - в Еврейската долина, а междувременно и аз, бяхме през 1998 г., по-точно; беше 1998 г., юни, 27-ми, вече се бях разделил с Уго, той беше в друга килия, имаше фактори, доведоха до това, другите другари, които го търсеха, бяха самите пирани, защото всеки ден крадяха около 30-40 грама, за да пушат и консумират, привличаха тълпите, защото винаги бяха ориентирани, това се нарича последователност на наркоманията и точно по това време той напусна манко, решихме, че ще останем в една килия, но тези пирани винаги говореха за него.

Бях им отнел възможността за маневриране, защото знаех, че аз съм истинската пираня, привличах приятели, защото умеех да се разбирам.

Знаех как да се оправям в контекста на ситуацията и точно това правеха тези хора, които живеяха с мен в обстоятелствата на момента, те говореха лоши неща за мен, говореха лошо за мен, всичко това с намерението да могат да се възползват от това, което детето получи, те искаха вниманието за себе си и искаха да имат внимание за себе си, за да могат те да бъдат тези, които да се чувстват добре, Нямах нищо против това, знаех, че животът е такъв, всеки иска да е добре и да е благодарен за това, което получава, за своя собствена полза, но те бяха тези, от които винаги съм имал нужда, те също имаха нужда от мен, станахме обединена сила, с други думи, ако искаха да ги ограбят, щяха да получат нашата помощ, но трябваше и си платят за това и точно тогава ме прехвърлиха да изкарам курс във Вале де Жудеос, вече бях на два-три месеца от курса, когато Уго Раста беше прехвърлен във Вале де Жудеос, Когато той пристигна, го посрещнах като брат, заради приятелството, което вече имах с него. Във Вале де Жудеус има четири отделения, отделения А, Б, В и Г, аз бях в Г, бях в отделението с Делфим, който вече беше преместен от Коимбра във Вале де Жудеус, и тогава казах на Уго дали иска да остане.

в килията ми, искаше, но имаше друг проблем, от който се страхуваше, защото вече се беше опитал да убие Делфим в Линьо, както и да го прободe два пъти с нож, искаше да изпрати човека от третия етаж тук долу и братовчед му Бенто го спря да го направи, но не искаше да остане с мен в килията ми, не защото не искаше, а защото се страхуваше от отмъщението на Делфим, Той вече беше направил разни неща в затвора, имаше респект, беше човек, който лесно отмъщава и беше известен като такъв, но аз му казах да забрави, човекът няма да ти , никой няма да ти отмъсти, имах добри отношения с Делфим, няколко пъти му казах, че не ми харесва това, което са направили с него, а той ми каза, че вече е забравил.

Завършвах висшето си образование, а тези преводи дойдоха от едно сбиване, случило се в Линьо. Уго Раста и Кадет бяха обвинени в дело за убийство, което се случи в Линьо. Бяхме доста млади и бяхме дошли от Линьо, мога да спомена всичките им имена, но няма да споменавам само няколко, Тикиньо, Жонсон, истинският футболист, той представляваше всички отбори в затворите, където беше или беше, Тони Гайвота, той беше преместен, защото беше извършил и няколко грабежа в Линьо срещу наркодильри, имаше и Зе То, с този бях живял много, той още не беше в затвора, живеех с него под един покрив, с няколко приятели.

Аз имах своя, той имаше своя.

Но любопитството на тази история беше обърнато за мен, виждах се с момиче, което употребяваше конски наркотици и също така prostituтираше, всъщност и двете бяха проститутки, не ми харесваше да живея зависим от жена, но я харесвах до такава степен, че живеях с нея. По онова време употребявах само кокаин, не ми беше много приятно тя да употребява хероин и кокаин, но поддържах връзката, харесвах я. Зе То и Ана също бяха наркомани и любопитното в тази история е, че винаги съм казвал на Зе То да се откаже от коня, винаги съм казвал, че няма да употребявам хероин, по-късно се пристрастих в затвора, а през това време бях в Еврейската долина, Раста и Тикиньо бяха там, бяха хубави времена, на пазара имаше много материал, с други думи, имаше много наркотици, а Вале де Жудеус е уважаван затвор, през който минават много мъже, осъдени на максимални присъди, и винаги е имал репутацията на опасен затвор, там винаги е имало убийства, така че беше затвор с тежка репутация.

Тъй като на пазара много материал, всеки искал да продава, за да се снабди с още материал, и така започнал спор между Делфим и Пинокио, който бил в затвора за международен трафик на наркотици,

той беше главатарят и тъй като човекът вече имаше досие в затворите от северната до южната част на Португалия, тогава отново започна това, което не исках да виждам или да знам. Пинокио плати на Уго голямо количество наркотици, за да пребие Делфим, а той се вживя и нападна жестоко мъжа в съблекалните, и всичко това от ревност; Делфим продаваше по-големите пакети, а техните бяха по-слаби, затова Пинокио му плати да пребие Делфим.

Това не беше много приятно събитие, но беше дошло времето, тъй като вече имах вътрешно досие и бях изтърпял няколко наказания, започнах да проблеми, започна да ме преследва човек на име Маркао, който беше в затвора за убийството на брат си, И тъй като имах нужда да пуша всеки ден, започнах да правя колекции и точно на една от тези колекции се появи този Маркао, той не искаше да ми позволи да взема парите, смяташе, че има право, тъй като е бил там повече години от мен, настрои ме, с други думи, искаше да ми попречи да не взема парите от колекцията, тъй като и той имаше пари за събиране. Имахме размяна на думи, в която той показа физическата си сила, но нищо не се случи и аз си тръгнах с парите си, но това беше началото на спечелването на врага, дори играх футболен мач, в който ставаше въпрос за обем тютюн за отбора, който спечели, той играеше за противниковия отбор и аз го срещнах.

Отидох да играя с групата, която беше дошла от Линьо, моята се състоеше от Тони Гайвота, Хорхе, Зе То и Луиш и ние бяхме спортисти и знаехме как да играем, искахме да спечелим, дори ако трябваше да подценим съперника и ето какво се случи, загубихме, загубихме мача, защото аз бях ръководител на залога, бях ангажирал телевизията си в алчността да спечеля том, бях я ангажирал с Рамон, не исках да загубя, казах, че няма да платя, всички ми се разсърдиха и поискаха обема на тютюна, но си замълчаха, тогава Маркан продължаваше да казва, че иска обема, и аз приех, защото не бях прав, това беше уговорката на играта, той беше спортист, винаги се бореше с разум и проблемите, когато трябваше. Продължих, но онова момче продължаваше да се опитва да ме провокира; един ден се готвех да отида на курса по дърводелство, затова бях отишъл там, в долината на евреите, в този ден се случи неизбежното, пазачът отиде да ми отвори килията, рядко се случваше да остана в килията, но в този ден бях разочарован, не бях изпуснал достатъчно наркотици, щях да сляза по стълбите към курса и се появи Маркао, той се блъсна в мен, защото беше разочарован и тъй като вече имаше провокативен материал към мен, не се поколебах, нанесох му удар и той реагира, но не направи нищо.

имаше шанс, той вече го беше изучил, беше боец, но отчаяно се опитваше да провокира това, което се случи, беше сензационно, думи, не извърших никакво наказание, защото онзи ден там беше началникът на отделението, Едуардо, така се казваше, човек висок около два метра, физически силен, беше честен човек, беше почтен човек и го остави така.

Продължих курса, като винаги бях нащрек за някакви негови намеци, защото бях наясно, че е отделил известно време, за да ме провокира, и затова взех предпазни мерки, които всички ние имаме, здравият разум нарича жените шесто чувство, но и мъжете го имат. Шестото чувство е непредвидимото, то е да знаеш как да играеш и да знаеш как да бъдеш и да уважаваеш, нищо не се случи след това, опитах се да провокирам след това, но не успя, защото сърцевината ми беше силна, тя беше подсигурана от Уго Раста, един от най-уважаваните мъже по времето, когато живеях в манастира, просто не го смятах за първия, защото първият, това бях аз; Всичко, което той научи, смелостта, която прояви, аз вече имах смелостта и вече я бях преминал, аз попивах, попивах смелостта от това, че знаех, че там имам воин, верен човек, поет, човек, който обича поезията, но дори и в това бях по-добър от него. Харесваше ми да го слушам, написах няколко стиха, един от тях посветен на него,

Бях най-добрият, бях харизматичната фигура на времето, когато бягах, бях хитър, бях силен, бях необуздан, успях да си отмъстя в средата, където живеях с останалите затворници, хванах много, но всички бяха мирни хора, хора, които работеха, но не и аз. Когато спрях да работя и получих диплома, станах това, което не исках да стана, лъвът на мрака, върнах се в Линьо, тогава всичко тръгна в моя полза, защото се върнах в къщата, където вече бях бил и доминирал, това беше потвърждението на моето съществуване, възраждането на господството, което вече имах в тази къща, защото поддържах уважението, беше трудно, затова реших да потърся по-лесни начини за оцеляване от трудните, които вече бях намерил.

Това е централен затвор в Лисабон, в него се намират всякакви гадове, които съществуват в живота, някои от тях се впускат в престъпленията по стечение на обстоятелствата, други - по съвест, винаги е имало добър фактор, не се страхувах от нищо повече от себе си, защото вече бях направил всичко, от това, че бях добрият, приятелят, защитникът, помирителят, този, който разбираше всички ситуации, които бяха горчиви, които бяха казани от тези, които се отрицваха към мен, защото изпитвах голямо състрадание, бях приел чувството за единство и не исках да влизам в разочарование. Продължих по пътя си към предсрочното освобождаване, но все още имаше дълъг път, който трябваше да извървя.

Взех решение, че няма да правя нищо, което би ми навредило, а ще работя, за да получа свободата си. Всичко се усложни, защото се изправих срещу добре структурирано ръководство, но можех да спечеля всичко с това ръководство. По онова време не приемах, че мотивите на това ръководство са толкова строги, че това е авторитарен режим, защото не бях готов да приема този режим, исках да изляза от затвора възможно най-бързо, но стана още по-трудно, но ще оставя това за по-късните читатели, за да могат да разберат цялото пътуване, което никога не се уморявам да повтарям, което беше трудно, защото беше по времето на прехода на Мануел Т.; директорът, с когото се бях запознал; директорът, с когото се бях запознал, беше заменен от Жоао Ж., човек, който беше дошъл от Макао, бивш инспектор от съдебната система, човек, който вече беше преживял нападение от страна на мафията, която се беше установила в Макао, по прякор 24 килатес, имаше няколко убити охранители, при изпълнение на функцията, защото тя принадлежеше на португалската администрация, ето защо те изпратиха обществени подкрепления, за да служат на нацията.

Претърпял нападението, избягал, но телохранителят му бил убит, изкачил се нагоре, стигнал до администрацията на Линьо, почтен човек, харесал ме, когато ме видял, пратил ми вест, че ми има доверие, но на мен не ми пукало, защото осъзнавах преобразяването на битието, смятах се за крал

скорпион, онзи с отровата в кръвта, не му се обадих и понеже не го направих, загубих.

Започна се с минимално наказание в жилищната килия, това беше наказание, не беше сурово, смяташе се за съвсем нормално наказание в социалния ритъм на затвора, но за мен се превърна в кошмар, не приемах такова наказание. Началникът Жоао Ж. дойде в килията ми, за да поговори с мен, да ми помогне, аз не приех тази помощ, бях подозрителен към вярата, защото беше прав, той изискваше в замяна пряко сътрудничество във всичко, което искаше да знае, аз не бях готов да го направя, защото никога не ми е било работа да сътруднича в тези служби, но това беше доказателство колко добър човек е той. От това наказание дойде най-лошото, бях взел две психотропни вещества, на прозореца ми бяха: ловецът, Чибанга и Пирания, именно ловецът ми даде двете психотропни вещества, мина един старши той беше човекът, който ме беше довел до наказателната килия, Сампайо се казваше. Тъй като ефектът от психотропните лекарства все още беше върху мен, ме вбеси, като видях Сампайо да минава пред килията ми, разбих цялата килия, подпалих матрака, излязох, когато пазачите отидоха да ми помогнат, избягах, отидох на двора, взех една пръчка и два камъка и бях написал на дясната си ръка, отмъщение, жестоко желание. Този ден бях готов да убия пазачите или всеки друг, който се появи наблизо.

Но те бяха умни, както винаги, дойдоха да разговарят с мен, нямаха друг изход, защото знаеха, че съм разярен и имаха цяло крило, което да ме защитава, ако го обявя, но аз не останах , тъй като не знаех как да се боря, без да съм прав, след няколко часа приех изкуплението, т.е. периода, в който приключихме преговорите, и за да не прекалявам, приех, че ще ми дадат 20 дни в дисциплинарна килия, т.е. да куцам, защото тогава срещнах Алфредо М, ПСП, бивш гангстер, мошеник и провинциалист, възползвал се от състоянието си, за да работи като такъв, за да започне работа в мафията, беше твърд човек, защото вече беше шампион по бокс в средна тежка категория, познавах го добре и точно тогава, когато попаднах в дисциплинарната килия, имах епизод, който не исках да имам и който можеше да отнеме живота му, защото той вече имаше история с чернокожите, които бяха отишли да изтърпяват дисциплинарни наказания, Беше тежък момент, вече знаех какво се случва и вече бях казал на глас, че няма да понеса такъв побой от него, защото ръководството беше съмнително, мафията беше създадена, всички чернокожи, които бяха изпаднали в немилост и бяха извършили или получили някакво наказание за неуважение към охраната или службите, персонала или ръководството, щяха да платят чрез Алфредо М., той беше бивш полицай, бивше ченге, познаваше много от тях и аз вече го познавах като такъв, но когато обяви на глас

Знаех, че Алфредо М. ще дойде при мен, но точно тогава направих грешка. Опитаха се да ме убият, когато отивах в съблекалнята, за да си взема душ, не успяха, с него имаше още двама полицаи в защита, които не можаха да ме спрат. Именно тогава им показах, че искам да имам причина да живея; тя ми беше внушена като въпрос на байряк, защото вече живеех в квартала.

Рано загубих баща си, рано станах възрастен и това се отрази на живота, който по-късно водих, защото това е опитът и трансцендирането на бъдещето, върху него пада начинът на живот на възпитанието и когато то е сурово, ние сме принудени да имаме по-сурово възпитание, рано то носи това, което вероятно никой не иска.

Именно тогава премина фазата на Маркао, именно тогава започнах да искам повече разум, трябваше да има решение на ниво мат и мениджмънт, но знаех, че надзорът, който се състоеше от охранители и мениджъри, щеше да ми попречи, успях да придобия и да попреча на друго същество, но което не беше нищо повече от същество като мен, понякога е въпрос на възможности, търсех, търся и ще търся да имам душата на Лузитано, аз съм потомък на португалската порода на дивата порода,

Очевидно е, че наследствеността съществува. Понякога си задаваме следните въпроси: защо съществуваме, кои сме , къде живеем? Това са въпроси, които ни карат да се съмняваме дали можем да живеем, но знаем, че трябва да победим, всичко е програмирано да бъде така, продължих по пътя си към затвора, по-късно, след боя на Маркао, се появи групата, която съставляваше службите за наблюдение, наречени затворнически пазачи, хванах добри момчета, хванах всичко, но честно казано, те също искаха просто да живеят, никога не искаха да ми навредят, а аз исках да не обръщам внимание на това, ето така, не научих рано, че невинаги можеш да победиш, бях на негостоприемно място, място, където животът не струваше нищо, няхах интерес да оценявам истинския смисъл на човека, освен да служи.

Служих, служих на всичко, на което трябваше да служа, бях послушен, знаех, че в политическата власт, в социалната власт, в репресивната власт винаги има едно нещо - трябва да умееш да прощаваш. Можех да герой, провъзгласен от тях, върнах се в еврейската долина, докато не ме изгониха от курса, върнах се в долина, намерих същото ръководство в Линьо, защото те бяха това, което не исках да намеря, разбунтувах се срещу всичко и всички за всичко, което бях преживял, се правеше, живеях с всичко може да ми се наложи направа, за да оцелея.

това, което той може да се изправи, защото враговете са мощни

Те бяха машините, които поглъщаха всичко, наричаха ги пирани, с други думи, трябваше да оцеляват във всичко, имаше и дипломатическа част, установяване на отношения, с други думи, имаме възпитател, имаме асистент, психолог, лекар и адвокат, каква полза от това, ако наистина няма какво да си кажем. Имал съм любви, платонични любви, които пречат на битието, в случая мъж, вече бях изпитал всички удоволствия на живота, обичах една жена, която все още остава в духа ми, в душата ми, в живота ми, това беше силна страст, една от най-трайните връзки, които могат да съществуват, които са продължителни. Любовта, забавлението, любовта към съществото е необходимостта да обичаш съществото в удоволствието си, за да оцелееш.

Историята стига направо до последното обстоятелство на битието, всички вече ме познаваха, искаха да ме подложат на изпитание, сблъсках се с всичко, с което трябваше да се сблъскам, от най-страшните кошмари, които научаваме преди лягане, те са истории, разказвани от бащата и майката, за да можем да живеем в хармония и благополучие, за да може благополучието да надделее и да запазим даровете на наследствеността от началото на битието, всичко, макар да е погълнато от размера, необятността е огромна, ако говорим за съюза, равните права на

бъдете. На всички нас е поверена мисия, тя продължава да съществува, ще продължи да се развива, аз ще продължа да я виждам да расте, с енергия, прецизност на моментите на действие, за това ще трябва да имам точност. Това е с прошка, аз продължих живота, както трябваше, и улових честни, истински хора, всичко беше чудесно, улових хора, способни на всичко, те бяха решени да направят всичко, защото имах чувството да живея като тях, но те искаха да бъдат по-умни, аз ги надминавах във всичко, умеех да съчетавам тяхната умност с моята мъдрост, те бяха хитри, но винаги искаха да бъдат повече мен, но аз съчетавах тяхната умност, знаех как да играя, играех и с техните знания с моите. Продължавах да живея в уединение, закътан, беше тежко време, и красота да виждах, колкото и състрадание да изпитвах, знаех, че има само един . Никога не съм искал да навредя на никого, просто ми се искаше да ме оставят да живея, така че тръгнах в битката, която беше постоянна, защото всички те бяха силни, всички те бяха същества, но мен това не ме интересуваше, нито пък имах нещо общо с останалата част от историята, която ще . Бях строг към приятелите си, към всички, не избирах никого, просто исках да поддържам йерархията на затвора и го правех, всички ми се подчиняваха, ако исках, но и ги оставях да живеят, това беше моят начин, наркотиците за мен пушеха и те можеха да вървят добре, имаше и такива, които плачеха да спра, защото пътят беше труден, труден път

Нямаше друг избор, нямаше бягство, беше победа или смърт.

Въпреки всичко това успях да намеря трудния път, знаех, че мога да изляза по средата на присъдата си, знаех, че мога да изляза и в края на присъдата си, обърнах всичко, с други думи, не се притеснявах, защото бях добре, имах затвора под своя команда, всичките ми приятели бяха там, тогава още повече ме вбеси чувството за съществуване, знаех, че имам съюзници. Следвах пътя на злото, тълкувах ме като такъв, мислех, че съм лъвът, но бях пристрастен към хероина, трудно нещо, което трябва да се направи, да се консумира. Влязох в битка, битка, която няма равна на себе си, сблъсках се със съдии, възпитатели и асистенти, с началника на охраната, няколко пъти се възползвах от тях, но не много, но те не бяха достатъчни, за да кажа, че съм добре, защото последващите действия ми донесоха проблем, най-големият проблем от всички, който е, аз съм или не съм, искам или не искам, с други думи, всичко, към което можем да се стремим, беше продължението на всичко, което бях научил, още по-добре, бях преживял ситуация след раздялата на баща ми и майка ми. Баща ми беше в армията, майка ми по това време не работеше, после дойде да работи като чистачка в "Къри и Кабрал", все още работи там. Харесвах майка си, не се научих да живея с баща си, с други думи, живях, но останах

Винаги се съмнявах, защото той нямаше добър характер, с други думи, характерът му беше непостоянен, беше военен, който работеше за португалската държава, исках повече, с други думи, повече от това, което беше изградил. Въпреки това наследствеността се породи, или по-скоро свикнахме да бъдем малки, винаги вземаме предвид кой ни дава, ще рече това, което са казали всички философи, приближаването до примера на родителите, защото примерът, който ни се дава, когато се раждаме, е този пример, който трябва да следваме на този, който ни пуска в света, в случая ще рече глобален случай, има баща и майка, това беше работата, която беше заключението на моето израстване. Станах това, което съм, скромно, мирно същество, което знае как да живее, смятат ме за типаж, този, който ходи и трябва да се храни, станах истински звяр, никога повече не се сблъсках със затвора по същия начин, станах съвършеният убиец на всички ситуации, защото ми предстоеше да живея, а те знаеха, че съм готов да убивам, за да си изкарвам прехраната, избрах истинския тип, както винаги, този, който доминира във всички ситуации, заклех се пред себе си, че няма да ги нараня, ако те не наранят мен. Продължих, разярен, винаги внимателен към всички движения или реакции, които и да бяха те, на глобално ниво на другарите, посока на нивото на всичко, което обхваща цялото битие в света на справедливостта, за всичко това платих цена, която беше трудно да се плати, за всичко това всичко беше поставено в моето събитие, всички ме познаваха и аз също ги познавах.

Познавах всички, това беше съвършенството на играта, това беше единството, единството на тези, които живеят заедно и са в ежедневен контакт с населението, независимо от ситуацията; като тигър, какъвто бях, не знаех как да прощаям, всъщност се страхувах от мен, уважавах ме, нямаше какво да правя, говорим за затвор, говорим за много неща, той обхваща ценност, която трудно се придобива, свободата, освен ако не се налага да преминаваме през най-трудните ситуации в живота, зависимостите, навици, които могат да доведат до преувеличение, когато говорим за консуматорство, ние сме консуматорски същества, като такъв аз се превърнах в непобедим звяр, наричах се лъв, борех се срещу зверове като мен, с още по-твърди познания, но не знаех как да прощаям.

Знаех, че има много кучи синове и че житейският им опит е бил различен, някои са били деца на добри хора, а други - на лоши хора, като всичко това искам да потвърдя наличието на всичко, което обществото може да даде, те оставят идентични ситуации да минат, без да правят нищо, всички трябва да са добре, живеем в общество, в което всеки иска да е , но това е красотата на това да видиш близкия, близостта, ако дойдеш за добро, ще те посрещна, ако дойдеш за лошо, ще те посрещна лошо и ще вземеш всичко, цялата ми лошотия, но също така знам, че трябва да вървя, не мога да бъда толкова строг, те са повече от моите деца.

майките, аз също трябваше да ги уважавам, създадох правило всички да са добре, знаейки, че престъпността продължава и нуждата е голяма, оставих се да бъда увлечен от събитията, станах така нареченият наркоман, този, когото всички презират, но аз имах стойност и бях признат, никой, никой нямаше да ме пренебрегне, независимо от слабостта, която чувствах в момента. Всички ме признаваха и уважаваха, искаха повече от мен, трябваше да бъда пример, трябваше да бъда по-мил, по-послушен и любвеобилен.

Платих цената за това не им показах това, което искаха да видят от мен, бях твърд, бях груб, направих всичко в полза на решението си, можех да печеля повече, можех дори да се възползвам повече от всичко, те ме харесваха, дори ми разказаха мечтите си, но аз се превърнах в звяра, който исках да бъда. Беше заради ситуацията, в която живеях, затвора, изолацията, имах и жени, всичко беше подчинено на платоничната любов, обичах ги, обичах ги.

Всичко беше въпрос на живот в момента, имах страхотни платонични и любовни влюбвания до степен на контакт, но винаги избягвах да развалям нечий живот, за да мога да получа красивото удоволствие не смятах, че е необходимо, вече бях в капан, нямаше да развалям живота на никого, ако той не разваляше моя. Все още бях , все още бях

да обичам така, както само аз умеех, всички те бяха част от моята любов, защото ме обичаха, искрено, уважаваха ме, аз бях този, който не живееше добре, бях в затвора, знаех, че трябва да се боря, за да си върна всичко, което бях изгубил, свободата, но точно тогава не знаех как да спра, директорите, асистентите, възпитателите, охранителите искаха да ме накарат да омекна, щях да разбера, но и аз трябваше да спра, да спра всичко, да крада, да използвам, да съсипвам живота на другите хора, Но аз винаги бях добър, никога не съм малтретирал никого, никога не съм пребивал никого, ако не съм имал причина за това, а дори и да имах, щеше да ми е трудно да го направя, заради самата човечност, винаги съм се съобразявал с моралните ценности, с ценностите на всяка сцена, защото и аз съм същество, но те знаеха, че ще имат най-големия звяр, с който някога са се сблъскали, но всичко беше програмирано от мен, защото аз исках така, оставих ги да чакат, в страх, че ще загубят. Всичко беше въпрос на целесъобразност, беше целесъобразно да се изправиш, да консумираш и да доминираш, осъзнах това рано, още преди да вляза в затвора, това бяха трудни часове, дни, които никога не минаваха, години, които трябваше да изкарам, доминирах, защото трябваше да контролирам ситуацията, идваше след това, дори се шегувах, но шегата ми струваше скъпо. Защото маймуната си играеше, маймуната си играеше с пичката на майка си, аз умирах в играта, защото знаех как да се контролирам. Бях на тренировката си за деня, исках да потренирам малко и го помолих да дойде и да потренира с мен,

Бях слаба фигура, беше просто за забавление, стиснах го за врата, той загуби съзнание, но в този момент усетих в себе си стягане, което не исках да правя, както ми се показваше, играех, погледнах го, станах и той тръгна с мен, казах му дали всичко е наред, нямаше отговор в противоречие, но когато го погледнах, имах чувството, че наистина се е случило, защото той загуби съзнание. Бях , не осъзнавах колко съм силна и това беше началото на ада, през който вече бях преминала:

- Добре ли си? Притеснявах се за теб.

Винаги му оказвах състрадание за момента, не исках да го нараня, гледах да успокоя цялото зло, бях го разбрал погрешно от обучението, беше преувеличено от моя страна, в крайна сметка той се самоуби, всичко това беше с надеждата един ден да се озова в долината на евреите.

Надявах се, че ще живея в еврейска долина, за мен това беше просто отвличане на вниманието, с други думи, това беше тренировка, за която не бях подготвен, силата ми беше на върха, доминирах, защото знаех как да доминирам, но както в живота има цена, платих висока цена за това, че бях твърде голям мъж в затвора, излежах до 5/6 от присъдата си, с други думи, всеки

Затворниците с присъда над шест години могат да се възползват от 5/6, това е закон.

Но имаме средата на изречението, около 2/3 и след това 5/6. Излязох на 5/6, всичко това беше програма, предназначена да бъде от полза за моята биография по време на живота ми в затвора, затворен, занимавах се с добри хора, хора, с които преговарях, които бяха част от ръководството, хора, които дори можех да обичам, ако исках, след това от тютюна и това не продължи по-нататък, изпитвах огромна омраза към тези . Те бяха хора, които не означаваха нищо мен, а само за шефовете заради задълженията, които изпълнявах. Имаше един заместник-началник, когото много уважавах, тя беше първата жена, която имаше предизвикателство от мен, бях лоялен, но после си помислих, че съм направил грешка, тя беше тази, която ми отказа първото несигурно освобождаване за 10 години затвор. Тя не ме оцени и поиска да се подложи на тест за наркотици, но аз бях твърде хитър, за да разбера, че това ще спре дотук, така че бях освободен предсрочно след молба, която подадох до съдията. Тя ми даде четири дни временен отпуск, при условие че ме изслуша ръководителят, а те го наредиха, му даде четири дни временен отпуск, удължен при условие че направи тест за наркотици, с други думи, маневрата, те винаги са знаели, а и аз много пъти съм го подценявал, но винаги съм го уважавал, защото той заслужаваше моето уважение. Те бяха същества, които

те правеха всичко възможно, но се случи така, че тестът се оказа положителен за употреба на опиати, т.е. хероин, канабис, хашиш, но аз играх в моя полза, когато кандидатствах, заявих всичко, което трябваше да заявя, защото бях потребител, бях поискал от лекарката си Ана Ф. лекарство, защото именно под или по на разгорещен спор отидох при нея за помощ, заради всичко, с което ми беше помогнала, я помолих за лекарството, наречено Трамал, и това беше моментът, в който почувствах, че имам съюзник, д-р Ана Ф. или Трамал обвини опиатите в рутинни обстоятелства, това беше ситуацията, в която щях да бъда чист. Бях дал положителен резултат за опиати при теста за наркотици, тогава събрах 2+2, с други думи, бях изчистен от теста за наркотици от моята лекарка, тя ми помогна, предаде документа за потвърждение на въпроса, тестът за наркотици, както и аз, обжалвах взетото решение, моето право беше да , обжалвах и подадох молба до най-висшата съдебна инстанция, до съдията от съда по наказателни дела, това е най-висшият съд за затворници, които могат да бъдат изпратени на свобода, с предимството да се ползват от средните 2/3 от присъдата, последва битка, нападнах физически надзирател, не защото исках, той търсеше моята репутация, беше страхотна в затворническата среда, уважавана, но и аз изградих това уважение, респект, като уважавах, знаех как да го уважавам.

Не можех да играя срещу системата. Системата надделява сама по себе си, защото трябва да има социален ред, всичко, което можеш да искаш, благополучие, решенията бяха разнообразни, аз имах всичко, всичко, което беше по силите ми, за да мога да се възползвам от 2/3 присъда, тъй като репутацията ми беше огромна сред охраната и сред моите приятели, имаше надзиратели, които също искаха да ме предизвикат и всичко на психологическо, физическо ниво и всичко друго, за което можете да се сетите, защото знаех, че това може да се случи в инстанциите, които трябваше да следвам, изслушванията свикани и за средата на присъдата 2/3 и 5/6, молбата се основаваше на чистотата на доклада ми по въпроса за проверката на канабис; в тази молба казах на съдията, че анализите са показали шамон или хашиш, но тъй като съм социално същество, никога не съм живял в защита в затвора, с други думи, трябваше да се свържа с останалата част от затворническото население и казах на съдията, че по това време не съм консумирал нищо, показало е само хашиш, така че е логично, ако съм бил с хора, които консумират, и сме живели заедно в затворено пространство, да е съвсем нормално да покажа хашиш, защото дишам въздуха. Отложиха решението за временното ми освобождаване, защото беше Коледа и съдията заминаваше за две седмици.

Коледните празници, но тя ме изпревари и ми даде След почти два месеца и половина това беше дълъг период на мъка, тъй като исках да се измъкна от , защото

Работех там от много години, от десет. Но го преодолях и издържах добре до деня, в който напуснах несигурния пазар на труда, получих четири дни удължен отпуск за несигурния пазар на труда, който успешно завърших. Но това щеше да бъде по-трудна тема за мен, защото трябваше да бъда по-учтив и да се пазя от неприятности, но веднага след като постъпих на работа, два месеца временния ми договор, се намери някой, който искаше да ми попречи, и това се случи. Замесих се в един бой, в който момчето се отнасяше малко лошо, но имах късмет, че беше индивид, индивид с мъжки репертоар, бяхме затворени в килията, по заповед на следствието, с това бяхме изслушани, изпратих едно листче с извинение, за да не ме закача, нямаше нужда от това. Отначало той не искаше да слуша момчето, защото каза, че не можело да бъде, не можело да бъде шега, защото той се беше опитал да ме удари с нож. След това успя да приеме версията на момчето и ми се обади, а аз му казах същата версия, че е било тренировка, шега, че е можело да свърши зле, той не прие добре и версията, която му бях казал, с други думи, тъй като беше битов надзирател, вече имаше много години служба и работа с "касдатрола", с други думи, се наричат тези, които вече имат много години в затвора, нищо не се случи нито на мен, нито момчето, извадиха ни наказанието.

Продължих да водя нормален живот, започнах да избягвам проблемите още повече, успях да си взема успешно още четири дни отпуск, а след това това се случи отново, през март 2007 г., оставах ми 11 дни, преди да мога да взема още един ден отпуск, в началото на измамах един човек с наркотици, с други думи, дадох му пясък вместо истинско вещество, той се нахвърли върху мен, не можех да го ударя, защото този път щях да бъда санкциониран, вече бях предупреден, просто се защитих и беше всичко.

Но проблемът никога не идва сам, оставих го да си отиде, ето какво се случи в резултат на тази причина, разгърна се не можеше да се случи, отново рига, но този път нямаше да ми размине, щяха да ме отрежат и това се случи. Извиках едно лице в килията си, за да получа някаква информация, защото на това лице не му харесваше какъв , а аз се бях заклел пред човека, който ми даде информацията, Нуно Малуко, истински воин, той също имаше несигурни условия като мен, бях му се заклел пред племенника си, че няма да направя нищо, че просто искам да знам името му, цял ден настоявах на обещанието че няма да направя нищо, беше почти време килиите да се затварят, извиках лицето в килията си и го попитах защо говори за нещо, което не е правил преди.

Знаех, че Нуно Малуко никога не би ме излъгал в подобна ситуация, той беше един от мъжете, които винаги съм уважавал, защото беше и истински воин, ядосвах се, че ме отрича и че отрича Нуно. Нападناх го и точно тогава пазачът влезе в килията ми и видя мъжа, който лежеше безжизнен на пода, заради удара, който му бях нанесъл, но пазачът не нищо, видя само падналия мъж, не можеше да каже нищо, без да е станал свидетел, но този човек беше плъх, ето какво щеше да усложни положението ми, Но дори и така да беше, знаех, че няма да ми се размине, защото никога не бях доносничил на никого, а те се канеха да ме накажат за всичко, защото никога не млъквах, когато затворниците се оплакваха от . Винаги са ме възприемали като такъв, като пропагандатор на тези каузи или форми на борба, и точно тогава ми дадоха пет дни наказание, излежах ги в килията, беше наказание, защитих се, като заявих, че индивидът се е почувствал зле и е паднал, а той е казал своята версия, че наистина е бил бит, и това се случи в момент, когато предстоеше да се оценят моите 2/3. Щях да имам добри шансове да изляза, ако нямаше нищо нередно с мен, т.е. нямаше да има дисциплинарни наказания между тях. Но този път наистина щеше да се наложи да пледирам невинен, когато ме изслушваха за моите 2/3, и аз казах на лекаря, че съм невинен и че не съм направил нищо,

Не взех това предвид, почувствах се засегнат от ситуацията, но изчаках решението и то отразя възможността да изляза на 2/3, така че можех да се възползвам само от нова оценка, оценка на моите 5/6 от присъдата, с други думи, щях да изляза на 5/6, защото законът го благоприятства, благоприятства в този случай, щях да изляза на 5/6 така или иначе, но това щеше да ми струва още почти 3 години в затвора, вместо да настоявам да подам жалба за отмяна на решението на съдията, за да мога да получа нова оценка преди 5/6, за което щеше да ми се наложи да прекарам поне 6 месеца на тишина. Наказанието ми беше произнесено през март, през май същата година бях изслушан за предсрочно освобождаване, решението за съкращаване с 2/3 все още не беше дошло, точно тогава животът ми можеше да се усложни още повече, чувствах се измъчен, тъжен, но и знаех, че по-голямата част от присъдата ми вече е изтекла. Тогава се случи ситуация, този път с един надзирател, можеше да е ситуация, която да мине, ако не беше фактът, че надзирателят ми говореше грубо и рязко, не изпълних заповедта му, ударих го в лицето, той остана сам с мен, но се появи друг надзирател, той много бързо се присъедини към колегата си и те се присъединиха към мен, за да ме нападнат, не го ударих повече, те също бързо спряха да се опитват да ме нападнат, просто ме помолиха да отида в чакалнята на лазарета, дойдоха шефовете

Казах им, че нищо не се е случило, само че не съм спазил заповедта, защото тъй като охранителят все още кървеше от устата, те знаеха, че това било агресия по какъвто и да е начин, от обикновена агресия или до случайна ситуация и това им казах, нямаш причина да нападам охранителя, дори му говорих добре, казах им също, че това е било случайност и това винаги съм твърдял.

Затвориха ме в очакване на разследването, обадиха се в отдела за сигурност на Еврейската долина, обадиха се на приемната комисия. Но аз бях готов да продължа с тезата си, че наистина е било инцидент, не можех да призная, че е било неволно действие, щях да загубя. Така че трябваше да се основавам на факта, че ако исках да продължа с тази теза, трябваше да има противоречие между охраната. Надзирателят Лейте беше този, който беше нападнал, но и той никога не е писал, че аз действително съм го нападнал, докладът беше на другия надзирател, който беше завел там едно момче, което беше в охрана, той беше отишъл и в лазарета, това е рутинна процедура, тъй като затворникът е в охрана, той трябва да бъде придружаван от надзиратели, аз наистина знам, че той е видял какво съм направил, защото е бил свидетел на всичко, така че той беше този, който ми направи доклад, за да бъде наказан с дисциплинарна санкция, която ме заведе и в съда.

Но в деня, в който бях изслушан в прокуратурата, научих, че срещу мен е заведено дело предполагаемо нападение над надзирателя Лейте, но човекът, който ме придружаваше в този ден, беше надзирателят Оливейра, историята на този надзирател с мен беше приятелство, което завързах в затвора, бях на курс за офис приложения на компютърно ниво, имах монитор на име Лина, влюбих се в нея неволно и този надзирател, Оливейра, също я хареса и я подстрига. Той знаеше, че я харесвам и тя ме харесва, така че оттук започна връзката, той се сприятели с мен, можеше да говори лошо за мен, за да се сдобри с нея, започна да ми говори повече и слушаше показанията ми в прокуратурата и записваше всичко, което казвах, аз твърдя, че това е било случайност, защото никога не бих си представил, че този надзирател ще ми помогне, той ме хареса, след това се озова в Монсанта, затвор, който беше преустроен от обикновен затвор в затвор с повишена сигурност, именно там през май 2007 г. беше открит затворът, междувременно отидох в Монсанта, защото трябваше да изчакам разгръщането на процеса, сложен затвор, който беше направен за настаняване на терористи, по-тежки престъпления, престъпни организации, винаги ни наблюдават, постоянно, защото живеем в по-строг режим, с други думи, отначало затворниците

Всички бяха с белезници, за да излязат от килията, имаха само един час почивка на ден. Но аз отидох там чак през май 2008 г. и също изтърпях този режим на дълго затваряне в килията, но вече няхах белезници, имах режим, който не беше открит, но имахме други занимания, имахме футбол, хандбал и физкултурен салон, можехме да ходим и в библиотеката, но всичко това се редуваше, не беше в един и същи ден.

Отидох да отговарям и отново защитих същата теза, но когато слязох от микробуса, за да отида в , видях, че констабъл Лейте, извършителят на престъплението, е придружен от констабъл Оливейра и далеч не си представях, че ме очаква приятна изненада, когато започнах да слушам показанията на констабъл Лейте, чух тезата, която бях защитил, когато ме разпитваха в прокуратурата, и тогава усетих, че констабъл Оливейра ми е помогнал. Съдът също така заяви, че не е убеден, че наистина е ставало дума за произшествие, но е направил това, което е трябвало да направи, и ако няма доказателства за обратното, никой не може да бъде осъден. Оправдаха ме, а и адвокатът ми беше отличен, тъй като чаках процеса в затвора с висока степен на сигурност "Монсанто", дадох ми оценка, оставах ми точно два месеца до освобождаването и ме прехвърлиха в И.П. в Алкоентре, вече бях прекарал известно време в този затвор, имах преместване, от което няхах нужда.

Това се случи след няколко искания, които вече бях отправил в затвора, това е затвор с открит режим, наречен затворническа колония, когато ми оставаха два месеца, ме върнаха там, за да изляза на улицата, аз си тръгнах.

Наистина исках да бъда в затвор с отворен режим, защото прекарах година и половина в Монсанта и независимо колко работа вършим там, това е много затворен режим.

Беше невъзможно да се вкрат наркотици защото не можеше да се вкара храна или нещо отвън, посещението беше със стъкло, което не физически контакт, но винаги си казвах, че от всички лоши неща, които ми се случиха, спечелих, се отказах от хероина.

*** ЗАТВАРЯНЕ ***

PINK FLOYD - НИЕ И ТЕ

" Ние и те

И в крайна сметка ние сме само
обикновени хора Аз и ти
Само Бог знае

Не е това, което бихме избрали да направим
Напред той извика отзад
И предният чин умря
И генералът седна И
линиите на картата се
движеха от една страна на
друга

Черно и синьо

И кой знае кой е кой и кой е кой Нагоре и надолу
И накрая е само в кръг Не сте ли чували,
че това е битка на думи Носителят на
плаката извика
Слушай, сине - каза мъжът с пистолета -
вътре има място за теб.

"Искам да кажа, че те няма да те убият, така че ако им
дадеш бърз, кратък, остър шок, те няма да го направят
отново. Разбирате ли? Искам да кажа, че той се измъкна
леко, защото аз щях да го наръгам - ударих го само
веднъж! Беше само разлика

на мнение, но наистина... искам да кажа, че добрите маниери
не струват нищо, нали?"

Надолу и навън
Не може да не се каже, че има много от тях , без
И кой ще отрече, че това е смисълът на борбата?

Извън пътя Денят
е натоварен
Имам разни неща в главата
си За цената на чая и парче

"

Старецът умира

АВТОРСКО ПРАВО© PINK FLOYD
